

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 121 - 25 Kuruş

6 - Eylül - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

HAKKIMDA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ BİLİYORUM.. FENA BİR ANA DİYORSUNUZ.. ALLAHIM NE KADAR İZTİRAP GEKTİM.. AH.. AH..

29/1

MATİLDE İHTİYARİ TESELLİYE KALKTI.

ÇOK İYİ BİR KIZSINIZ SİZ. ŞİMDİYE KADAR HİÇ KİMSE BENİ BÖYLE TESELLİ ETMEMİŞTİ. KOLUNUZA GİREBİLİR MİYİM? ŞU KİLİSEYE GİDECEĞİM. ÇOK YORGUNUM

GIPTA EDİLECEK BİR KIZSINIZ DOĞRUSU.. KAÇ YAŞINDASINIZ.. HERHALDE YİRMİDEN AŞAĞI... ÖYLE DEĞİL Mİ? YOKSA MELEKLER GİBİ YAŞINIZ YOK MU?

MELEK KİM BEN KİM? BEN ZAVALLI BİR KIZIM

KİLİSEDEN ÇIKARKEN..

KIZIM İÇİN BİR MUM DİKTİM. BUGÜN YAŞ GÜNÜ... HER SENE AYNI ŞEYİ YAPARIM..

AFFEDERSİNİZ AMA DEMİN KIZIMIN YAŞ GÜNÜ 21 MAYIS DEMEMİŞ MİYDİNİZ? HALBUKİ BUGÜN HAZİRANIN ONU..

HAKLISIN KIZIM. BUNUN UZUN BİR HİKAYESİ VARDIR.. SEN NEYE NEŞE SİZSİN?

121/1

AH EFENDİM SORMAYIN.. BUNUN UZUN BİR HİKAYESİ VARDIR

TEKRAR BERABER YÜRÜMEĞE BAŞLADILAR

İŞTE!.. OTELİME GELDİK
YARIN MEMLEKETİME DÖ-
NECEĞİM. HENÜZ EVİNİ
EVLENDİRİMİŞ KIZINI TEB-
RİK ETMEK BİR ANNENİN
HAKKIDIR DEĞİL Mİ?

BUNLARI SÖYLERKEN İHTİYAR KADIN
ACI ACI GÜLÜMSEDİ.

SİZİNLE TANIŞTIĞIMA
PEK MEMNUN OLDUM.
ÇOK NAZİK VE SEVİMLİ
BİR KIZSINIZ. SİZİ ÖP-
MEME MÜSADE EDER
MİSİNİZ?

NEDEN ETMİ-
YİYİM?

HOTEL

29/2

İHTİYAR KA-
DIN MEMNUN OTELINE
GİRDİ. MATİLDE ORADAN AYRIL-
DI.

BÖYLE BİR KADININ YANINDA BU-
LUNSAM NE'Yİ OLURDU. ÇOK İYİ BİR
İNSAN.. TAM BİR ANA SEFKATİ VAR

BİRKAÇ AY SONRA TEK-
RAR SEYAHATE ÇIKA-
CAĞIM. MARSİLYADAN
MUHAKKAK GEÇERİM.
EĞER BENİ TEKRAR
GÖRMEK İSTERSENİZ
OTELİM BURASI. ÇOK
MEMNUN OLACAĞIMI
UNUTMAYIN..

NE YAZIK Kİ BEN DE
SİZİN GİBİ GEZGİ-
NİN BİRİYİM. BURA
DA OLURSAM Sİ-
Zİ ARAYIP BUL-
MAK BENİ PEK
SEVİNDİRECEK..

GÜ-
ZEL
MATİLDE
MARSİLYAYI
BEĞENDİNİZ Mİ?

HEM ÇOK

MATİLDE
TAM: "NEYSE
O ADAMDAN
KURTULDUM"
DEDİĞİ Sİ-
RADA YANIN-
DA BİRİ
BELİRDİ.

12/2

ARKASI VAR

Kuyumcu Ralph Strettinger'in muavini Isa Bromberg neşeyle patronunun dairesinden içeri girdi. Fakat he-nüz üç-beş adım atmamıştı ki yüzün-deki tebessüm kayboldu ve ağzından çı-kan selâm kelimeleri garip bir ton aldı.

Ralph Strettinger salonun ortasında boylu boyunca yere uzanmıştı. Isa Bromberg, ilk şaşkınlığı geçeri geçmez hemen patronunun yanına koştu ve omuz-larından tutarak çevirmek istedi. Fakat her zamanki sıcakkanlı kuyumcu soğuk bir külçe halini almıştı.

✱

Birkaç saat sonra salonun manzarası tamamen değişmişti. Telâşlı insanlar gi-dip geliyor; fotoğraf makinelerinin çitir-tilarını, magnezyum lâmbalarının odayı dolduran ışığı takibedyordu. Bir ara de-tektilf Snyte'nin :

— Kasa açılmış ve boşalmış. A-nahtarlar da üzerinde, dediği duyuldu.

Müfettiş O'Connell işittiğini anlatan bir işaret yaptıktan sonra Isa Bromberg'in koluna dokunarak :

— Peki ama ne diye cesedin yerini değiştirdiniz? dedi. Böyle hallerde, polis gelmeden evvel hiçbir şeye dokunulma-yacağını bilmiyor musunuz?

Isa Bromberg'in konuşması zorlaş-mıştı. Başıyla «Hayır!» işareti yaptıktan sonra :

— Hem patronun öldüğünü de an-lamamıştım, dedi.

— Sırtüstü çevirip kravatını çözün-ceye kadar hep yaşadığını mı sanıyor-dunuz?

— Evet müfettiş bey. En sonunda anlayabildim.

— Ensesindeki yarayı da farketme-diniz mi?

— Hayır.

İşte bu çok garipti. İnsan birinin ölü mü, diri mi olduğunu bir polis gibi ilk bakışta anlayamazdı ama, hiç olmazsa ensesindeki yarayı farkedirdi. O'Con-nell, Ralph Strettinger'in ensesindeki ya-raya bir daha baktı. Gözden kolay kaç-mayacak kadar iriydi.

Dışarıda hava bulutluydu, ama ta-mamen değil. Öyle ki arada sırada gü-neş meydana çıkıyor ve ortalık aydın-lanıyordu. Güneşin bulutlardan yeni bir sıyrılışı esnasında müfettiş O'Connell yerde bir takım şeylerin parıldadığını gördü. Hemen eğildi, ancak bunlar onun tahmin ettiği gibi kıymetli taşlar olma-yıp, yere saçılmış bir kutu çelik rapti-yeydi. O'Connell, Isa Bromberg'e :

— Bu raptiyeleri siz mi döktünüz? diye sordu. Fakat daha sorgusu ağzından tamamen çıkmadan meseleyi anlamıştı. Duvarı bir ucundan raptiyelenmiş bir kâğıt vardı. Kâğıdın üzerine bir yüzük modelinin resmi çizilmişti.

Şimdi O'Connell vaziyeti daha iyi anlıyordu. Strettinger bu kâğıdı duvara raptiyelemekle meşgulken kaatil usulca arkasından yaklaşmış ve işini bitirmişti. Isa Bromberg'e :

— Kasada neler vardı? diye sordu.

— Tamamiyle bilmiyorum... Birkaç yüzük, bir miktar altın, gümüş ve plâ-tin. Beki elmaslar da vardı.

— Hepsini ne kadar eder?

— Bir fikrim yok. Mr. Strettinger bu işin tüccarı değil, daha ziyade san'-atkârıydı. Beşinci caddedeki Rubinstein hesabına çalışırdı... Bugünlerde kasada bulunan mücevheratın üç bin dolar kıy-metinde kadar olduğunu sanıyorum.

— Kasanın şifresini biliyor muydu-nuz?

Bu sual üzerine Isa Bromberg'in yü-zünün rengi kaçmıştı. Müfettiş bunu gö-rünce :

— Korkmayın canım, ehemmiyetsiz bir sual, diye ilâve etti. Sonra kaatil, Mr. Strettinger'in yanına kadar, ona duyur-madan nasıl yaklaşmış olabilir.

CAN KURTARAN

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

— Yaklaşma meselesinin izahı zor değil. Mr. Strettinger'in kuakları olduk-ca ağır işitirdi. Onun için kaatilin geli-şini duymamıştı... Kasanın şifresine ge-lince, onu bilmiyordum.

— Günlük çalışma programınız na-sıldır?

— Burada sabahtan öğleye ve saat ikiden de yediye kadar çalışırdım. Öğ-leyin ekseriya beraber çıkardık. Strettin-ger 125 inci sokaktaki «Donaldson»da yerdı. Hemen her zaman, saat ikiye beş kala kendisini burada bulurdum.

— Bugün de atölyeden beraber mi çıktınız?

— Hayır. Bugün bir müşteri bekl-i-yordu.

sekiz parçaya bölüp her birini bir me-mura vermişti. Snyte'ye üçüncü parsel i-sabet ediyordu. Bütün gayretini teksif edip eşkalini yarım yamalak bildiği Gri-erson'u bulması lâzımdı.

Snyte esasen böyle bir müşterinin mevcut olduğundan da şüphe ediyor ve boş bir gaye uğruna burada vaktini kay-bettiğine sıkılıyordu. Ama ne yapsın ki emir almıştı...

Yolu üzerindeki barlardan birinin ka-pısını ümitsizlikle açıp içeri girdi. Kafa-sındaki, olağanüstü bir iş görüp katili meydana çıkarmak ihtirası henüz şidde-tini kaybetmişti ki onun boşaltmakta ol-duğu yerde Manfredi adlı haydudun ha-yali büyük bir vuzuhla belirdi. Adam

öndeki masalardan birinde oturmaktaydı. Ayak ayak üstüne atmıştı ve önündeki masanın üzerinde bir bardak içki vardı.

Sevki tabiiilerine uymak Snyte'nin hu-yu değildi, ama detektif ozamana kadar Manfredi'nin Ralph Strettinger'in kaatili olduğunu hissettiği kadar kuvvetle hiç-bir şeyi hissetmemişti.

—Eski haydudun sırtında fevkalâde güze, lbr yazlık elbise, pembe bir krep gömlek, ayağında da, ökçesinde iki par-maktan kalın bir kauçuk tabakası bulu-nan bir ayakkabı vardı. Dedektif Snyte ne yaptığını tam mânasıyla bilmeden o-nu tevkif etti.

✱

Merkezde O'Connell'in karşısına çık-tığı zaman Snyte'nin aklı başına gelmiş-ti. Manfredi'nin dert yanmasını dinle-dikten sonra müfettiş ona dönerek :

— Manfredi'den neye şüphelendin, dedi. Bak kendisi tam cinayet saatinde trende olduğunu isbata hazır.

Snyte düşünceli bir hal almıştı. Ha-talı hareket etmiş olduğunu şimdi daha iyi anıyordu. O'Connell kayıp dairesini telefonla bulmuş ve Manfredi'nin bindi-ği ve içinde cüzdanını unuttuğu trende böyle bir eşya bulunup bulunmadığını sormuştu. Cevap Manfredi'nin lehinde-ydi.

Vâkıa bu Snyte'nin kanaatini zer-re kadar değiştirmemişti, ama merakla yü-züne bakan O'Connell'e verecek tatmin edici cevabı yoktu.

Bu hareketi yüzünden, bütün terfi imkânlarını kaybettikten başka, bundan sonra ehemmiyetsiz işlere tayin edilmesi dahi mümkündü. Kafasını zorlayarak, kendisini bulunduğu vaziyetten kurtaracak bir çare bulmağa çalıştı. Denize düşmüş, yüzme bilmeyen bir kazazedeye benziyor-du; bir cankurtarana ihtiyacı vardı.

Manfredi onun âciz vaziyette kaldı-ğından dolayı çok memnun olmuştu. Bü-tün neşesi yüzünden belli oluyor ve bu hal Snyte'nin onun suçlu olduğu hakkın-daki kanaatini büsbütün kuvvetlendirip detektifi çileden çıkarıyordu.

Manfredi rahatça koltuğunun arkası-na yaslandı ve ayak ayak üstüne attı.

Tam O'Connell ağzını açmak üzere-yken Snyte'nin bağırarak işitildi :

— Delil mi istiyorsunuz müfettiş bey. İşte size âlâsı.

Hemen koşarak Manfredi'nin havada sallanan ayağını bileğinden kavradı ve tabanını müfettişe çevirdi. Kalın kauçu-ğun üzerinde, Ralph Strettinger'in oda-sında yere saçılmış olan çelik raptiye-lerden biri saplanmış duruyordu.

«Mister Strettinger'in kulakları ağır işitiyordu!»

— Bu müşteriyi tanıyor musunuz?

— Çok az. Sadece adının Grierson olduğunu ve ana gar civarında oturdu-ğunu biliyorum.

— Biraz tarif edin.

— Otuz yaşlarında gözlük orta boylu, esmer, gözlüklü bir adamdı.

✱

Saat öğleden sonranın üç buçukuydu. Detektif Snyte Central Station'a giden yollardan birinin başında durmuş düşü-nüyordu. Müfettiş O'Connell mintakayı

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Diyen Evi sakin durmasından dolayı kendi kendine âdetâ kızmıştı. Sözüne devam ederek:

— Bu olan hâdiselerden sonra... Her şeyi feda etmeğe nazım... Hakkında beslenen iyi fikirleri ve nihayet her şeyi feda edebilirim tabii anlıyorsun değil mi Ronni? Bunlar senin için çirkin hareketlerdir Ronni!

Ronni kenarına dayandığı masanın üzerinde parmaklarıyla trampete çalıyordu; birden durarak:

— Buraya yalnız mı geldiniz? diye sordu.

Evi çekinerek:

— Hayır. Aşağıda beni bekleyen bir arkadaşım geldi; çocukluğumdan beri tanıdığım bir gençle...

— Evi size bir şey söyleyeceğim. Sizinle tanıştığım ilk günlerde hakkınızda hiçbir fikrim yoktu ve hattâ sizi İtalyaya beraber götürmek teklifini yaparken bu karanlık ruhumda sizden çabuk usandığımı da biliyordum. Fakat şimdi yanlışlığımı pekâlâ anlıyorum...

Ronni bu küçük yalanı söylerken okadar tabii konuşuyordu ki bunu Evi'nin anlamasına imkân yoktu. Sözüne devam ederek:

— Evi, sizi son defa gördükten sonra her zaman zihnimi işgal ettiniz, daima sizi düşündüm. Kristin'le saatlerce sizden bahsettik!

— Fakat Ronni, siz Kristin'i henüz bu hafta tanıdınız!

Ronni'nin yalanı tutulmuştu. Eli gayri ihtiyari çenesine gitti ve kaşdı. Sonra meyus bir tarzda:

— Bu hafta mı tanıştım? Halbuki ben uzun zamandır tanışıyorum zannetmiştim. O halde ben Kristin ile rüyamda konuştum. Son zamanlarda çok rüya görüyorum. Bu sabah ta saat dokuzu çalarken uyanabildim. Bu itibarla bunları doğru dürüz hatırlamak benim için müşkül bir iş, dedi.

Ronni vaziyetini tamamen unutmuş olarak bir müddet susutu. İki si de sustular. Bundan cesaret alan Evi birdenbire neşeli bir tavır takınarak:

— Ronni, zannederim her ikimizde büyük bir hatanın başlangıcında bulunuyoruz. Ben sizinle münasebetim olmasını isterim ve sizden daha iyi bir arkadaş bulacağımı zannetmiyorum. Yalnız sizde benim duyduğum mukabil his yoktur. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Bu itibarla biz birbirimize yaşıyoruz. Yalnız bu yaşamağımızı başka türlü telâkki etmeyiniz.

Ronni onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı; elini Evi'ye uzatarak:

— Peki Evi sizin ile iki dost olarak kalalım olur mu? dedi.

— Evet iki iyi dost olarak kalalım daha iyi olur...

Ronni yazı masasının başına oturdu. Masa üzerinde duran dosyalardan birini açarken ellerinin heyecandan titrediğini Evi de fark etmişti.

Ronni endişeli:

— Bana darılmadınız değil mi? diye sordu.

— Hayır Ronni!...

— Çok teşekkür ederim, diyen Ronni, karıştırdığı dosyadan yarım düzine fotoğraf çıkarıp Evi'ye uzatarak:

— Buyurunuz!... dedi.

Evi fotoğrafları alıp baktı:

— Evet nekadardaki güzel bir yer...

— Benim evvelce sizinle beraber gitmemi düşündüğüm Palermo'dan manzaralar...

Evi resimde dağın kenarındaki beyaz köşke uzun uzun baktı. Öbür resim zengin ve güzel bir bahçe gösteriyordu. Üçüncü resimde büyük bir ağacın gölgeleri altındaki çimenlerin üzerinde hasır koltuklar vardı. Ronni:

— Bunlar benim Palermo'daki köşkümden manzaralardır. Burada

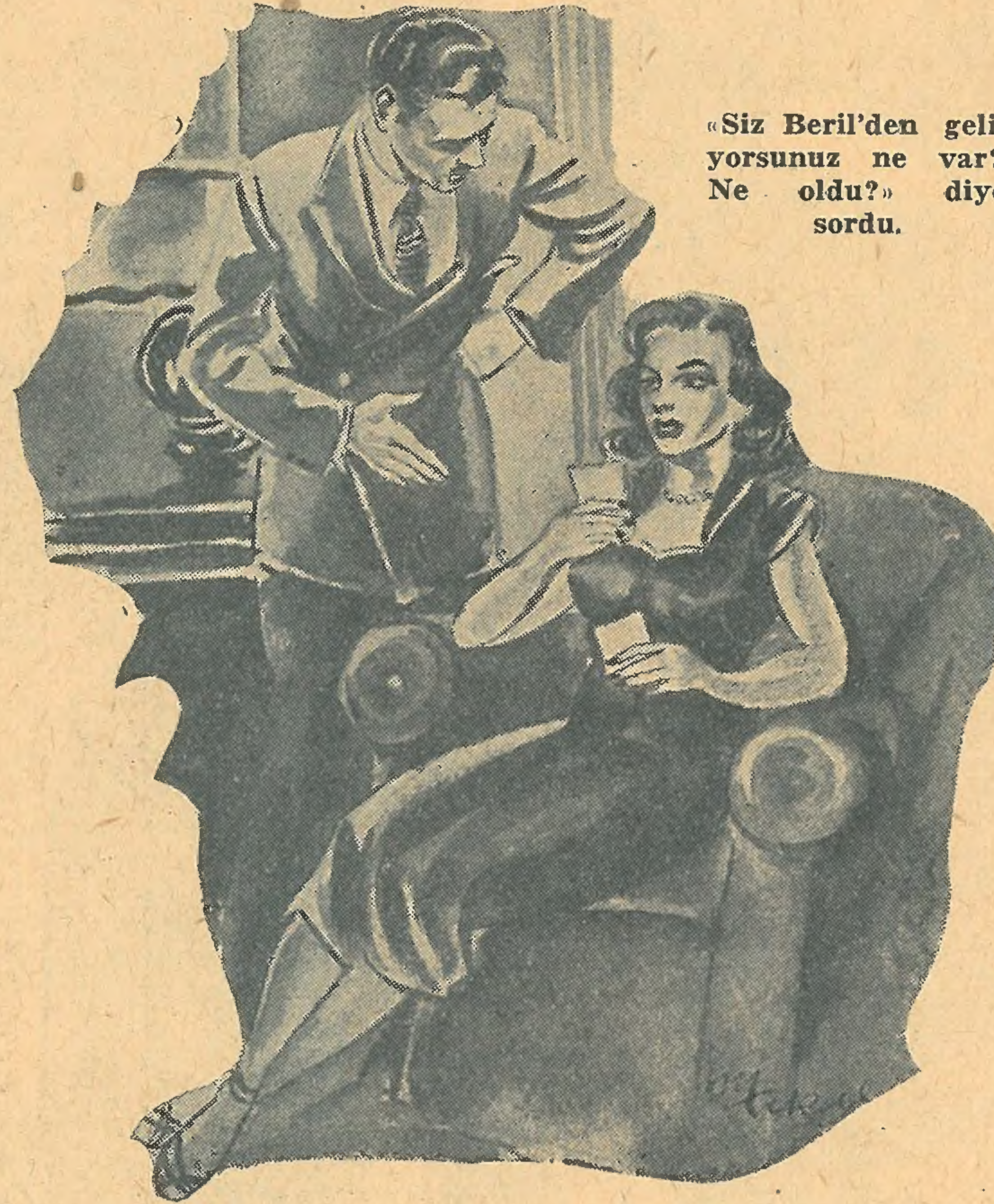
sizin yardımınızı istiyorum. Annenizin bu evi idare edecek kudrette bir kadın olduğunu biliyorum. Bu bahçe her nekadardaki sizin de hoşunuza giderse de Kristin'in ruhunu daha fazla okşayacağından eminim.

Evi gözlerini açarak şaşkın şaşkın resimlere bakarak:

— O köşkünü idare etmek için bir kadın arayan adam siz mi idiniz Ronni? diye sordu.

— Evet bendim. Palermo'daki köşküme ait başka resimlerim yok, birkaç resim daha göndermeleri için yazdım. Bal ayı seyahati için ideal bir yer değil mi Evi?

Ronni ayağa kalktı, Evi'nin oturduğu sandalyeye doğru ilerledi ve

«Siz Beril'den geliyorsunuz ne var? Ne oldu?» diye sordu.

ellerini onun omuzuna koyarak:

— Şayet hoşunuza giden bir gençle evlenecek olursanız, bal ayınızı orada geçirirsiniz; dedi.

Ronni'nin elini tutan Evi onu yanığının üzerine koyarak:

— Palermo'yu güzel buldum. Ronni... Annemden evvel oraya gitmeği arzu ediyorum.

Teddi binanın avlusunda kapıcı ile Kanadaya dair konuşuyordu. Onu alâkadardaki eden iki şey vardı: Biri bu memleket, öbürü de o sırada merdivenlerden aşağı inen Evi'nin şahsiyeti idi. Evi zihnen ciddi bir mesele ile meşguldü. Beraberce Naysbric'e doğru ilerlemeğe başladılar. Evi:

— Sizi çok beklettim Teddi, diyerek Teddi'nin koluna girdi ve devam ederek:

— Bütün meseleleri hallettim. Bunu bilhassa sana söylemek isterim, dedi.

Teddi sevincinden çıldıracaktı, durdu ve caddeden geçenlere ehemmiyet vermiyerek onu öptü. Evi devam ederek:

— Teddi şimdi Palermo'ya gideceğiz. Mr. Morel oradaki köşkünün emrimize âmade olduğunu bana söyledi, dedi.

Teddi sevinçle:

— Bu enfes bir şey! Dedi.

XLV

Beril korkmuştu. Sinirli bir halde Kristine gitti.

— Ronni'yi bulmam lâzım. Evine gittim, ama evde yoktu. Onunla muhakkak görüşmem lâzım...

Beril Ronni ile karşılaşacak olursa herhalde ortaya müthiş bir mesele çıkacağı muhakkaktı.

Kristin onu teskine çalışarak:

— Odama girmez misiniz Beril? dedi ve her tarafı sinirden titreyen kızcağıza, müşfik bir arkadaş gibi

Kristin sordu:

— Peki ama bu adam, bu işi nereden biliyor?.

Beril meyus bir şekilde başını sallıyarak:

— Ronald ona herhalde balodan bahsetmişti. Sonra o sabah ben asansörle aşağı inerken bir adam da merdivenlerden yukarı çıkmakta idi. Herhalde beni görmüş olmalıdır. Bir akşam evvel de Ronni bana bu Jerri Talbot'un sabah kahvaltısına kendisine geleceğini söylemişti. Söyle bana Kristin! Ben şimdi ne yapayım? Doğrusu babamın bu meseleyi haber almasını kat'iyen istemiyorum.

— Ne zaman evleniyorsunuz Beril?

— Öbür gün. Ronni ile bu Talbot'un araları iyi değildir. Bunu biliyorum... Şu hırsız kız hakkındaki hikâyeyi de gazetede okudum. Ronni o işte, mükemmel bir jest yaptı ama kendini de fena halde teşhir etti. Fakat Talbot'la aralarının bu yüzden bozulmasının zararı galiba bana dokunacak!

Kristin, kesif bir surette düşünceli olduğu zamanlarda yaptığı gibi mütemadiyen dudaklarını ısırıyordu. Nihayet söylendi:

— Beril, ben Ronni ile konuşacağım. Hattâ bu akşam konuşacağım. Ama ona yalnız olarak gideceğim. Bütün gün yatmışım. İstirahat ettiğimden sokağa çıkabildim. Siz de evinize gidirsiniz. Yalnız otomobiliniz burada mı? Çok güzel! O halde onu bana bırakırsınız; otomobille gideyim. Ha mektubu da bana veriniz!

Beril itiraz etmek istediye de Kristin buna meydan vermiyerek:

— Sizin gitmemeniz doğru olur! Belki benim Ronni'den bunu sormağa hakkım yoktur ama, ne olursa olsun onunla konuşacaklarım var!

Avukat Makston'un birtakım garip fikirleri var da...

— Onları kısmen ben de duydum. Siz ne diyorsunuz Kristin?

Kristin güldü:

— Bir gün size bu husustaki düşüncelerimi anlatırım!

İki genç kız otomobille Beril'in evine doğru hareket ettiler. Kristin onu evine bıraktıktan sonra yalnız olarak Ronni'nin apartmanına gitti. Kapıcı Mr. Morel'in evde olup olmadığını kat'i bir surette bilmediğini söyledi; halbuki ona bu şekilde konuşması tenbih edilmişti. Kristin, kapıcı ile beraber asansöre binerek Ronni'nin oturduğu kata çıktı. Apartman kapıcısı, kapı açılınca kadar bekledi. Kapıyı açan Ronni idi.

— Oo Kristin! Geç vakit buraya kadar gelmenizin sebebi ne acaba?

— Diye sordu. Sonra da çok alâka verici bir konferanstan henüz geldiğini ilâve ederek güldü:

— Konferansları dinlemeği okadar çok severim ki... Yine bir akşam konferansa gidecektim, hatırlıyor musunuz? Anneniz beni evde kapatmış ve göndermemişti... Hayır hayır... Affedersiniz anneniz değil bu bizim François idi.

Dedi ve alnını kaşıdıktan sonra devam ederek:

— Nekadar tuhaf değil mi? Annenizi bizim François ile karıştırıyorum.

Kristin bütün mevcudiyetiyle Ronni'yi dinlerken gelmesinin sebebini bir an için unutmuş ve âdetâ kendinden geçmişti.

(Arkası var)

NAT PINKERTON

BENİ ÜZEN MESELE ŞU.. SON ZAMANLARA KADAR TEKSAS TA BANA AKIL DANIŞAN BİR KADIN VARDI. MACE RASI HAZİN DİR

ADI CENİ'YDİ. ESKİDEN BİR LOKAN TADA GARSONLUK EDERMİŞ.

BANA BİR SAND VIÇ GÜ-ZELİM.

ZENGİN STON AİLESİNİN TEK EVLADI ALDEN STONLA ORADA TANIŞMIŞ.

SİZ NEVYORKLUSUNUZ DEĞİL Mİ? EVET AMA BURASI HOŞUMA Gİ-
DİYOR. BU GECE BU-
LUŞALIM MI?

ALDENLE CENİ DELİ GİBİ SEVİŞMEĞE BAŞ-
LAMISLAR. NİHAİYET BİR GÜN EVLENMİŞ-
LER..

..ANNESİ BABASI BUNU İŞİTİNCE KÜPLERE BINMIŞLER.

AMA ANNE! CENİYİ TANI-
SAN BÖYLE SÖYLEMEZ-
SİN

ÂDİ BİR GARSON KIZ. O BU EVE ADIMINI ATMIYACAĞ..

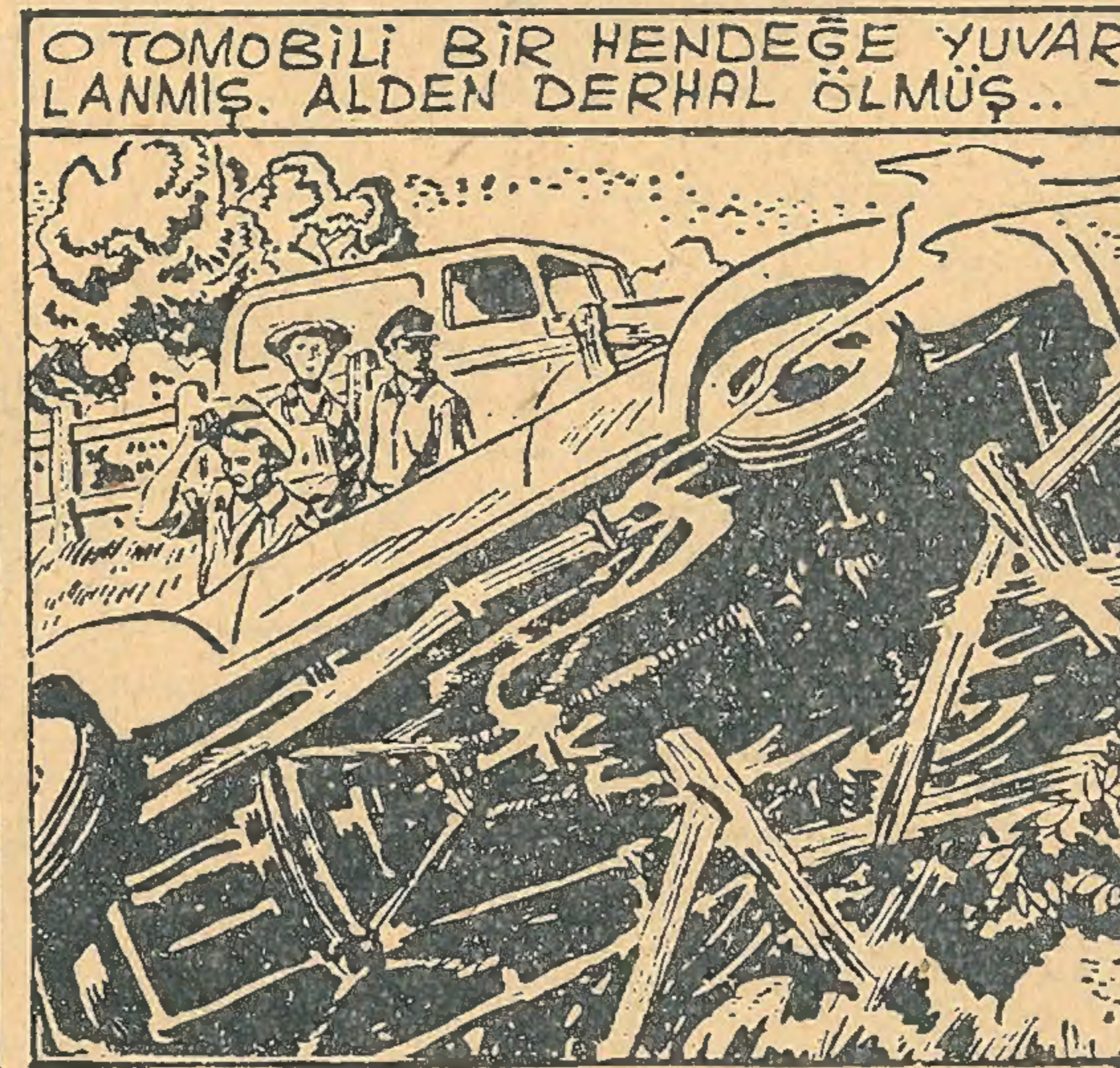

ZAMANLA CENİ'NİN BİR ÇOCUĞU DÜNYAYA GELMİŞ TABİİ..

KIZ MI? BİZİMKİLERE BİR TELGRAF ÇEKEYİM BELKİ BİZİ AFFEDERLER..

ALDEN STON ANNESİYLE BABASINA TORUNLARININ DOĞDUĞUNU BİLDİREN TELGRAFI ÇEKTİKTEN SONRA OTOMOBİLİNİ ÇOK HIZLI SÜR-
MÜŞ..

OTOMOBİLİ BİR HENDEĞE YUVARLANMIŞ. ALDEN DERHAL ÖLMÜŞ..

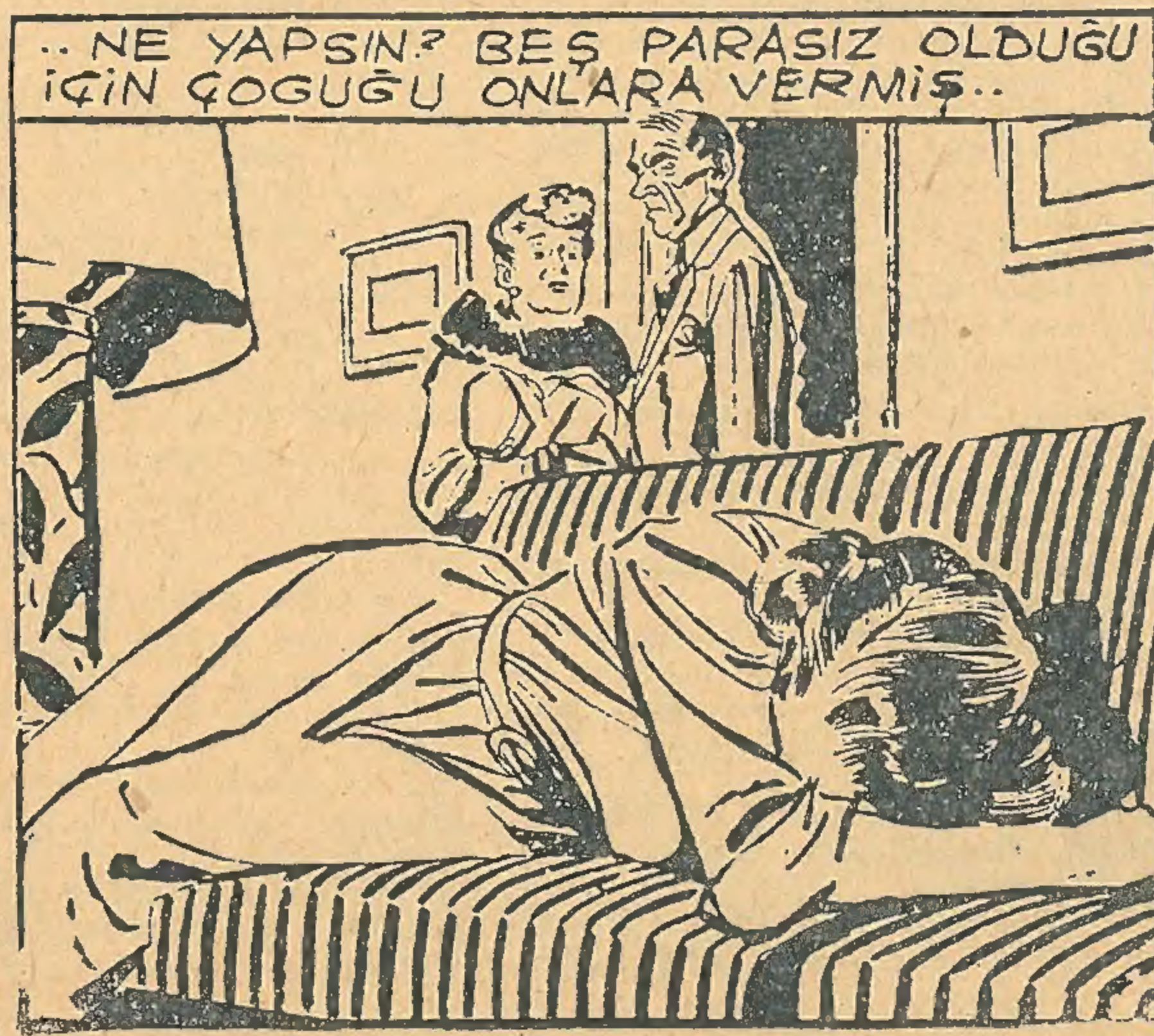

BÖYLECE CENİ BEŞ PARASIZ KALMIŞ.. KIZIN HALİ HARAPMIŞ..

ZAVALLI KIZ HENÜZ ÜÇ SA-
AT YAŞAMA-
DAN BABASIZ KALDI.

Mr. VE Mrs. STON TEKSASA CENİNİN YANINA GİTMİŞLER. KIZI VERİRSE LÜKS İÇİNDE YAŞA-
TACAKLARINI SÖYLEMİŞLER. ZAVALLI CENİ...

..NE YAPSIN? BEŞ PARASIZ OLDUĞU İÇİN ÇOCUĞU ONLARA VERMİŞ..

BÜTÜN BUNLAR ON SENE EWEL OL MUŞ.. FAKAT CENİ MİNİK YAVRUSU-
NU UNUTAMAMIŞ.. BİR SENE EWEL VALERİYİ BULMAMI İSTEDİ. BULDUM

ARKASI VAR

Heyecanlı Seyirci

Nakleden: S. DEMİRCİ

diye söylendi. Yoksa, kendini kaybedip sahanın ortasına atlayacak, bizim de başımız belâya girecek...

Bir diğeri de : «Orta çağdan kalmış galiba, diye alay etti. Kıyafetine baksanıza.»

Hareketlerini gittikçe büyüyen bir alâka ile takip ediyorlardı. O, dışlarını alt dudagina kenetlemiş ve dirseklerini dizlerine dayayarak ileriye doğru eğilmiş, boşluğa yumruklar savurup duruyordu.

«Haydi, Price! diye avazı çıktığı kadar feryat ediyordu. Haydi, çabuk ol! Pasa dikkat et, Dunc! Yaşşa!»

Oyuncuların isimlerini, vazifelerini okadar iyi biliyordu ki, elindeki programa bakmak lüzumunu bile hissetmiyordu. Kolejlilerin alkışları hızlanınca, dinlenmek için biraz yavaşlıyor ve sonra gene gırtlığını parçalarcasına bağırmaya devam ediyordu. Stadyumu gürültüsüz bırakmamağa ahdetmişti sanki.

Arkasındaki çocukların canları sıkılmaya başlamıştı. Ona bakmaktan oyun bile takip edemiyorlardı çünkü. En sonunda seslerini yükselterek rahatsız olduklarını ona duyurmak zorunda kaldılar.

Adam söylediklerini işitmiş olmalıydı ki, birdenbire değişirverdi. Toparlandı ve sustu. Vücudu hâlâ öne eğikti, fakat kabarık göğsü çökmüş, dik omuzları da bir an içinde düşüvermişlerdi nendes.

Nihayet tuttuğu takım ilk golü attı. Kolejliler hep beraber doğruldular

ve ellerindeki megafonları ağızlarına götürerek bağırıldılar : «Herkes ayağa!» Tribünün bu Kolej talebeleri ile dolu kısmında ayağa kalkmayan bir o kaldı. Etrafındaki talebeler sevinçlerinden birbirlerine sarılarak dansediyorlar ve o hiç bir şey olmamış gibi kıpırdamadan oturuyordu. Arkasındaki Kolejlilerden biri : «Şuna bakın hele! diye horozlandı. İyi bir derse ihtiyacı var, galiba? Hey, arkadaş, deminden beri beklediğin gol oldu işte. Halbuki sen aldırış bile etmiyorsun. Neden acaba?»

Yabancı delikanlı döndü ve yüzünde zoraki bir gülümseme olduğu halde isteksizce : «Nasıl aldırışmam? dedi. Fevkalâde bir voleydi, değil mi?»

Yarım dakika kadar sonra haftaym düdüğü çaldı. Herkes serinletici bir şey içmek ve oturmaktan yorulan bacaklarını dinlendirmek için yerlerinden fırlayıp koridorları doldurdular. Fakat o gene kalkmamıştı. Sadece arkasına yaslanarak vaziyetini değiştirmiş, etrafına bakıyordu. Kolejliler, ellerinde gazoz şişeleri olduğu halde, kalabalık bir küme teşkil etmişlerdi. Ortalarında da mektebin eski mezunlarından bir futbolcu vardı.

Talebelerden biri : «Nerelerdedin? dedi. Gözlerimiz hep seni aradı. Önümüzde oturan bir pusulayı şaşırmış ancak sen yola getirebilirsin çünkü. Herif, tam kırk beş dakika kulaklarımızın zarını patlattı. Onun yüzünden maçı bile iyice takip edemedik.»

Kızıl saçlı ve iri yarı bir sporcu olan eski mezun, Rusty : «Yoksa içeride gene bir sarhoş mu vardı?» diye sordu.

Arkadaşı : «Sarhoş değildi ama, sarhoştan da beterdi, diye cevap verdi. Günümüzü zehir etti. İşte, karşıdaki şapkası tüylü, yakışıklı delikanlı...»

Rusty onların işaret ettiği tarafa baktı ve mütebessim yüzü birdenbire ciddi bir ifade ile kaplanıverdi.

«Biraz yavaş olun bakalım, diye sertlendi. Bu Garry Snyder'dir...»

«Garry Snyder de kim?»

«Birkaç sene önce Kolej takımında oynardı. Mektebimiz ondan sonra bir daha Garry kadar harikulâde bir bek görmedi zaten.»

Çocuklar meraklandılar. Fakat hiçbir de yaptığından utanmışa benzemiyordu. Birisi sordu :

«Sonra mezun oldu, tabii?»

«Maalesef olamadı. Son imtihanlarla beraber harp de başladı ve Garry Snyder her şeyi bir yana bırakarak cepheye koştu. O, memleketini hepimizden çok severdi...»

Tam o esnada, onun hakkında daha fazla şeyler öğrenmek için ağızlarını açan talebelerin sözleri, boğazlarına tıkanmış kaldı. Tribünün önündeki bando, harp günlerini bütün dehşetiyle hatırlatan millî marşlardan birine başlamıştı. Bombos sırada yalnız başına oturan genç adam, hemen tüylü şapkasını çıkararak yanına koydu, heyecandan titreyen bir sesle ve gözleri parlayarak bandoyla beraber marşı söylemeye başladı. Bir yandan da yavaş yavaş doğruluyordu. Eğilerek sıranın altına sakladığı uzun deneyeklerini çıkarmak, onu bir hayli yormuş gibiydi. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve o zaman çocuklar bacaklarının ikisinin de takma olduğunu gördüler.

Rusty devam etti : «Ve çok geçmeden hepimiz öğrendik ki o, yaman bir bek olduğu kadar, müthiş bir paraşütcüymüş de...»

Nakleden: Leylâ BEKEM

Komiser, masanın başında oturmuş uyukluyordu. Sair günlerden biri ve akşam geç vakit olduğu için ne gelen vardı ne giden. Açlıktan gözleri kararıyordu. Fakat az kalmıştı nerdeyse arkadaş gelip nöbete geçecek ve Komiser Berghuber de evine gidebilecekti.

Ayak sesleri duyunca sevinçle doğruldu. Fakat umduğu çıkmadı. Açılan kapıdan içeriye paldır küldür takriben yirmi iki yaşlarında bir genç girdi. Saçlam biryantinden yapış yapış olmuş, kollarını sıvadağı sarı süveterinin rengi kirden âdeta seçilmez bir hale gelmişti. Bakışlarından hiddetli, hem de çok hiddetli olduğu derhal anlaşılıyordu.

Komiserin tâ yanına kadar gelerek haykırdı, — Namussuzluktur bu. Edepsizliktir bu yaptığı. Bay Komiser size bir ihbarda bulunacağım.

Komiser içini çekti. Yakasını ilikledi. Gözlüğünü taktı. Masanın üzerindeki defterlerden birini önüne çekip açtı.

— Ne var. Ne oldu oğlum, pek hiddetli görünüyorsun.

Delikanlı ateş püskürüyordu. — Kızarım tabii. Namussuza yapacağın bilirim ben. Efendim, telefon hücresindeyim. Nişanlıma ilânı aşk ediyordum.

— Ah, ah şu telefon ne iyi şeydir. Bizim gençliğimizde böyle şeyler için telefon yoktu.

— Nişanlıma ilânı aşk ediyordum ki birden herifin biri hücre-

nin kapısını açması ile beni yakalayıp dışarıya fırlatması bir oldu.

— Demek şimdi bir zabıt varakası tanzim etmemiz gerekiyor.

Berghuber kötü kötü söylendi. Bunun zamanı maydı şimdi. Açlıktan bayılacak gibiydi.

— Otur şuraya bakalım delikanlı. Adın nedir?

— Franz Kerling.

— Doğum tarihi?

— 30 Ağustos 1928.

— Doğum yeri?

— Viyana.

— Mesleğin nedir?

— Arena barında artist.

— Nerde oturuyorsun?

— Berlau caddesi 28.

— E anlat bakalım delikanlı nasıl oldu bu iş.

— Anlattım ya bay komiser. Hemen şurada köşebaşında telefon hücresinde idim. Nişanlıma ilânı aşk ediyordum.

— Ne zaman oldu bu iş?

— On dakika, haydi diyelim on iki dakika evvel.

Komiser duvardaki kocaman saate baktı.

— Şimdi saat yirmi biri kırkbeş geçtiğine göre demek saat yirmi biri otuz üç geçe.

Komiser bütün bunları önündeki deftere kaydederken içinden küfrediyordu.

— Sonra ne oldu?
— Nişanlıma ilânı aşk ediyordum.
— Nişanlığın adı nedir?
— Adı lâzım mı ki?
— Lâzım ki soruyorum.
— Mathilde Brunn.
— Kaç yaşında?
— On sekiz.
— Sonra. Devam edin.

— Nişanlıma ilânı aşk ediyordum. Dışarda birisinin beklediğinin farkında değildim. Adam cama vurunca, bir dakika beklemesi için elimle işaret ettim. Lâfımı kesecek değildim ya. Öyle değil mi bay komiser?

— Helbette.

— Evet ona biraz beklemesi için işaret ettim. Fakat herif zorbanın biri. Kapıyı açtı, beni yaka paça dışarıya fırlatıp attı. «Benimle alay mı ediyorsun namussuz?» diye bir de üstelik beni tahkir etti.

— Vay canına. Adamı tarif edebilir misiniz? Sizi bu hale getirdiğine göre pek iri yarı bir şeydi.

— Vallahi nasıl tarif edeyim bilmem ki. Her şey okadar âni oldu ki. Fakat benden boylu olduğu muhakkak. Yüzü boksöre benziyor. Hele o pazuları. Güreşe girse garanti şampiyon olur.

— Kendinizi müdafadaya çalışmadınız mı?

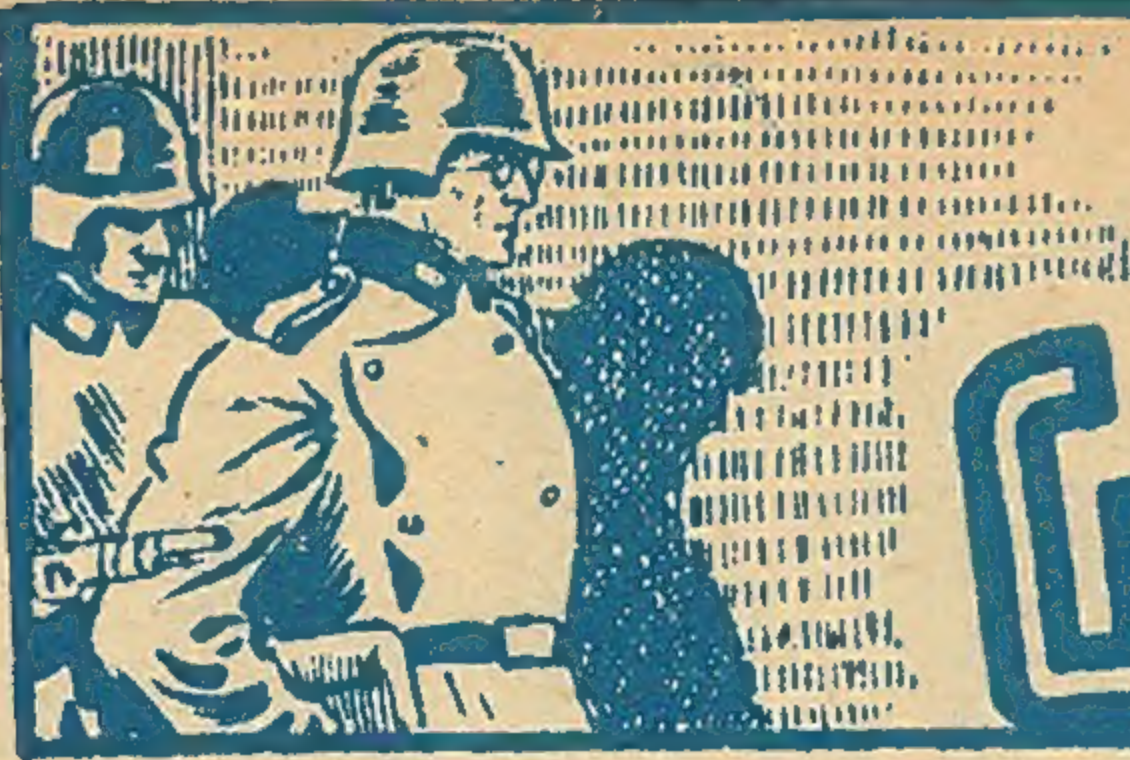
— Vallahi doğrusunu isterseniz önce hayır. Fakat herif beni telefon hücrelerinden dışarı fırlatıp da tekrar içeri girince ve nişanlım da aynı kaba hareketlerle dışarı atınca kan bey-nime çıktı vallahi. Soluğu burada aldım.

Etrafındaki talebelerden hiçbirisi, bu sağına soluna ehemmiyet vermeden deliler gibi bağırıp ve çırpınan adamı tanıyamıyordu. Halbuki son senelerde, Kolej büyük stadyumunda böyle taşkınlıklara pek az rastlanır olmuştur.

Ateşli delikanlı, tuhaf giyinişi ve küçücük vücudu ile, sıraları dolduran kalabalığın arasında hemen göze çarpıyordu. Başına, eşine nadir tesadüf edilen biçimde bir hasır şapka giymiş ve kurdilesine kocaman bir tüy takmıştı. Yüzü zayıf ve solgundu, heyecanı da öteki seyircilerle mukayese edilemeyecek kadar fazlaydı.

Arkasında oturan genç ve neşeli kolejliler, müstehzî nazarlarını bir türlü ondan ayıramıyorlardı.

Nihayet içlerinden birisi dayanamadı ve : «Arasıra şu önümüzdeki zirzopun omuzuna dokunsak hiç fena olmayacak,

GİZLİ VAZİFE !..

KİM OLURSAN OL..
DEFOL GİT BAŞIMDAN

121

BU İKİ KADINI NASIL
MES'UT EDEBİLİRİM..

O
GÜN
ÖĞLEDEN
SONRA
MİŞELİN
BİRAZ
GEZME
GE ÇIKTI.

O GECE ALEN RUHEN VE
BEDENEN YORGUN DÜŞTÜ.

AY IŞIĞINDA BİR
İNSAN SESSİZ
DURUYORDU

KİM
ACABA?

MİŞELİN YAK.
LAŞTI VE FER-
YADI BASTI

TOM
KARDE
ŞİM

SEN...
SEN HA?

MİŞELİN

ALEN, ANNE.. KARDE-
ŞİM GELDİ AĞIN..

ŞİMDİ KAÇ
YAŞINDASIN
DELİKANLI?

YİRMİ BİRİME
BASTIM..
KOCA HERİF
OLDUM.

BİZİM-
LE KA-
LACAK.
SİN

HAYIR.. MİŞELİNİ
GÖRMEĞE GELDİM
GİTMEĞE MECBU-
RUM.

ARJANTİNLİLERLE BEŞ
SENELİK BİR
MUKAVELE İM-
ZALADIM. ÖBÜR
GÜN MARSİYADAN
HAREKET EDİYORUZ

ELLİ KİŞİYİZ.. HER
ŞEYLE VİTALİS
MEŞGUL OLUYOR.

BES SE
NE BEN
NE YAP-
CAGIM?

BU VİTALİS İLE BEN GÖ-
RÜŞEBİLİR MİYİM?

TABİİ.. YARIN
BENİ MARSİL-
YADA BEKLİ-
YOR.

OLMAZ.. TOMU
YALNIZ BAŞINA
BU MACERAYA
ATILMAYA BI-
RAKAMAM. BU
VİTALİS BANA
DA BİR
İŞ TEK
LİF ETSE

BENİ DE
GÖTÜRÜR
SÜN DE-
GİL Mİ ALEN

BİR DAHA HIÇ AYRILMI-
YACAGIZ MİŞELİN.. ANNE.
MEDE
YARDIM
EDE-
RİZ..

BU YENİ BİR MACERA
BERABER
GİDE
CEĞİZ.

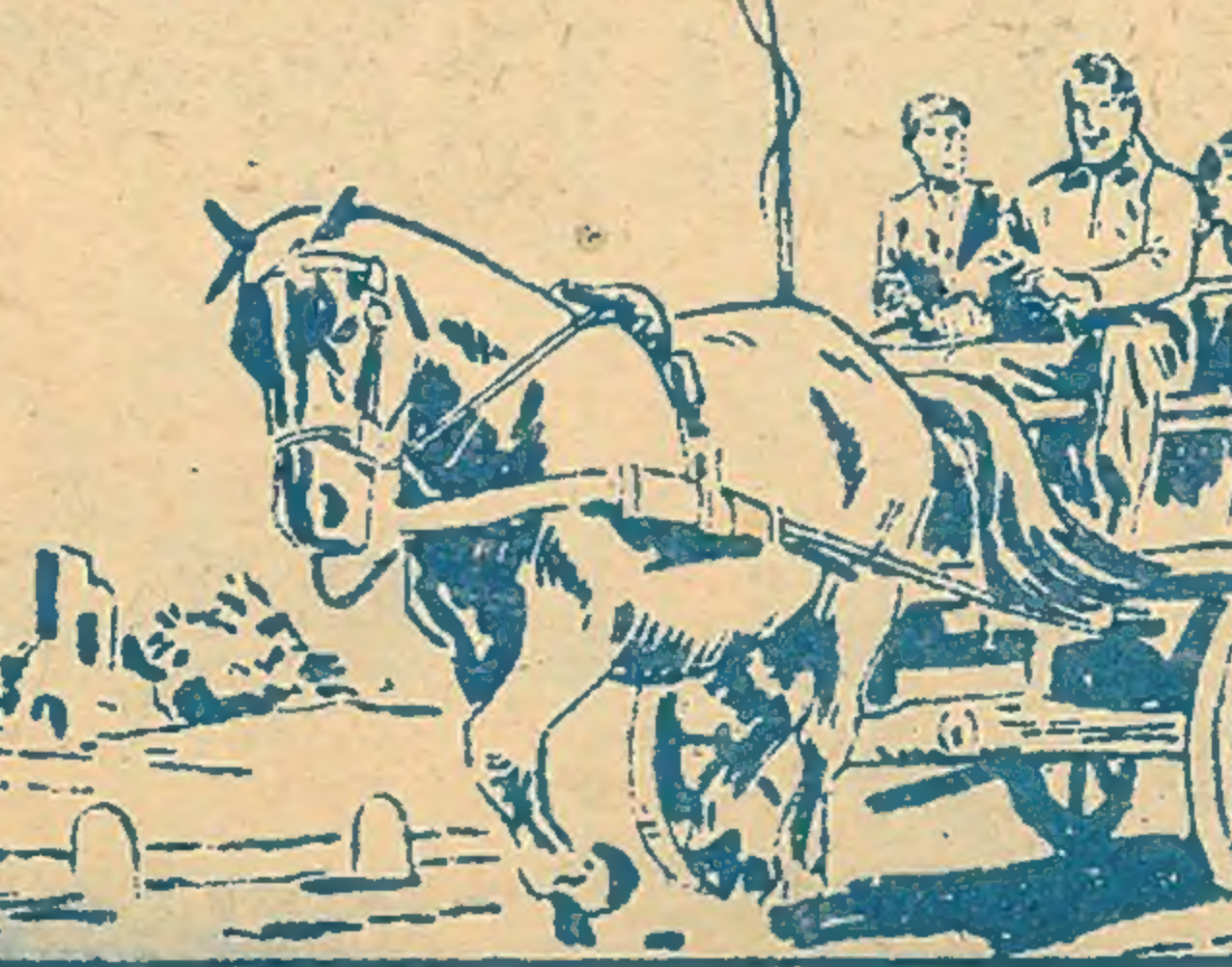
GİTMEDEN EVVEL
EVLENEMEZ Mİ-
YİZ ALEN?

DEMİK BENİ BIRAKIYORSUNUZ..
ŞİMDİ İHTİYARLADIGIMI ANLIYORUM.
HIÇBİR İŞE YARAMAZ HALE
GELDİM. GÜLE GÜLE..

GENÇLER GÜLÜSEREK
EMEKTAR TEK ATLIYA
ATLADILAR.

OTELDE
TOM
VİTA-
LİSLE
GÖRÜŞ-
TÜ.

İSTEMEZ.. LİS-
TE TAMAM..
KADRO DOLDU

MÜSTAKBEL
ENİŞTEMI GÖR-
SENİZ BÖYLE
SÖYLEMEZDİNİZ

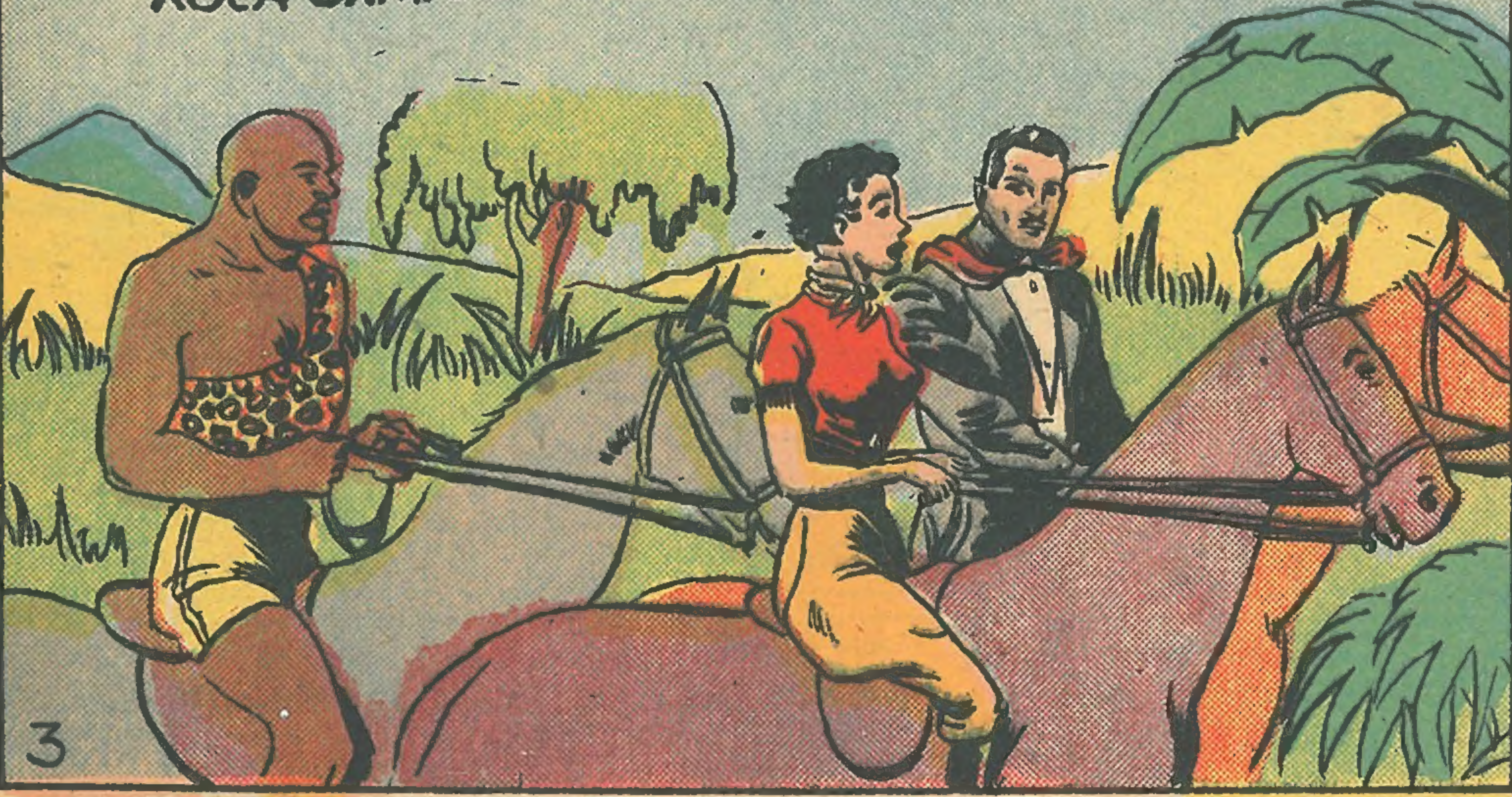

ARKAŞI VAD

MANDRAKE

KOCA ORMANIN ESRAFI

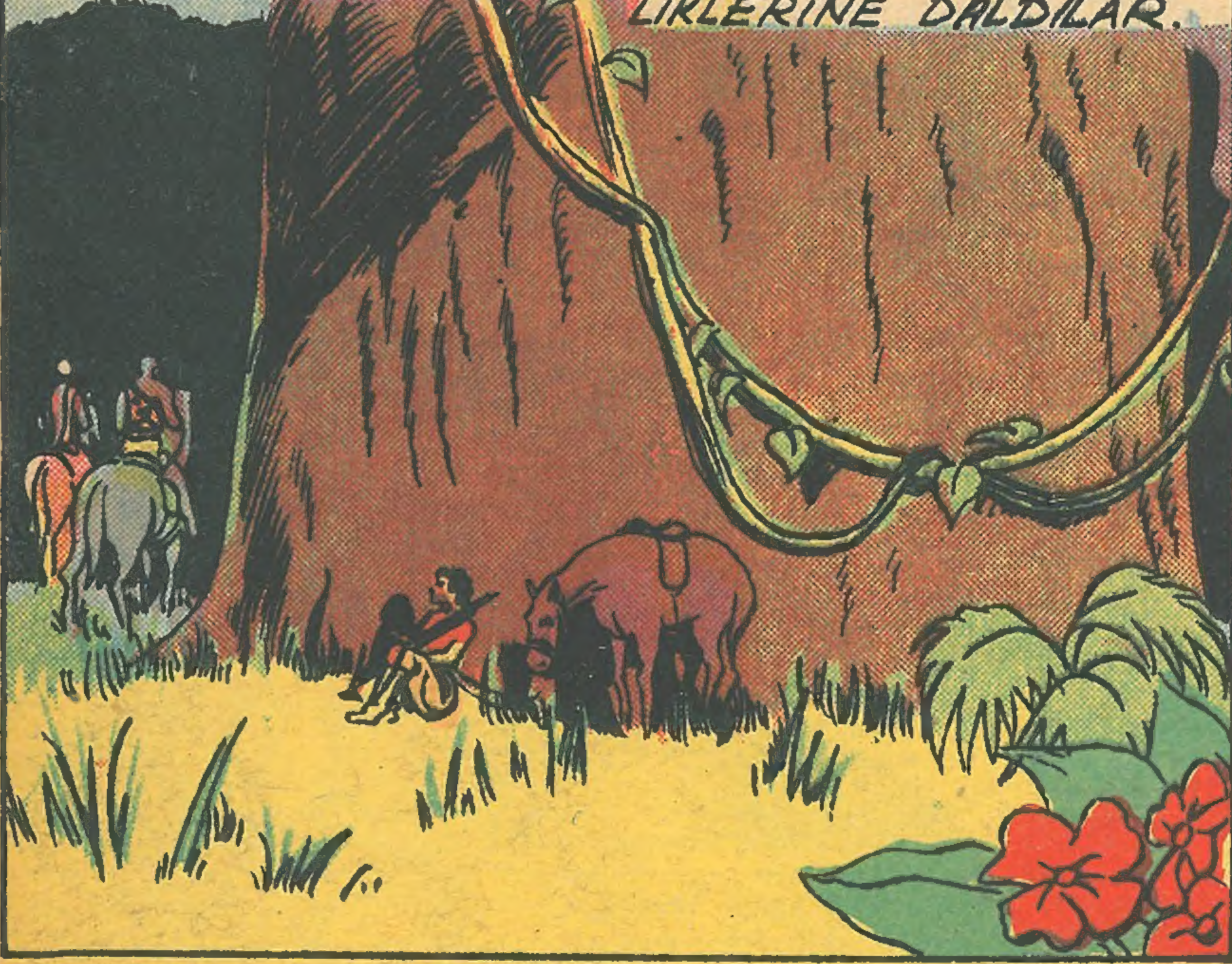
MANDRAKE ÜÇ ATIDA SATIN ALDI. KOCA ORMANA DOĞRU YALNIZ BAŞLARINA YOL ALDILAR.

BEN BÖYLE AĞAÇ GÖRMEYİ MÜHAKKAK TEPELERİ BULUTLARA KADAR UZAR..

ORMANIN İÇİNE GİRMEDEN: "NARDA, DEDİLER SEN HELE BURADA KAL.. BİZ ETRAFI BİR KOLAĞAN EDELİM, GELİR SENİ ALIRIZ." VE MANDRAKEYLE APTULLAH ORMANIN DERİNLİKLERİNE DOLDILAR.

KIZÇAĞIZ BİR "OH!" DİYEMEDİ. AĞZINDAN BURNUNDAN KORKUNÇ SESLER ÇIKARAN BİR LEOPAR NARDAYA HÜCUM ETTİ.

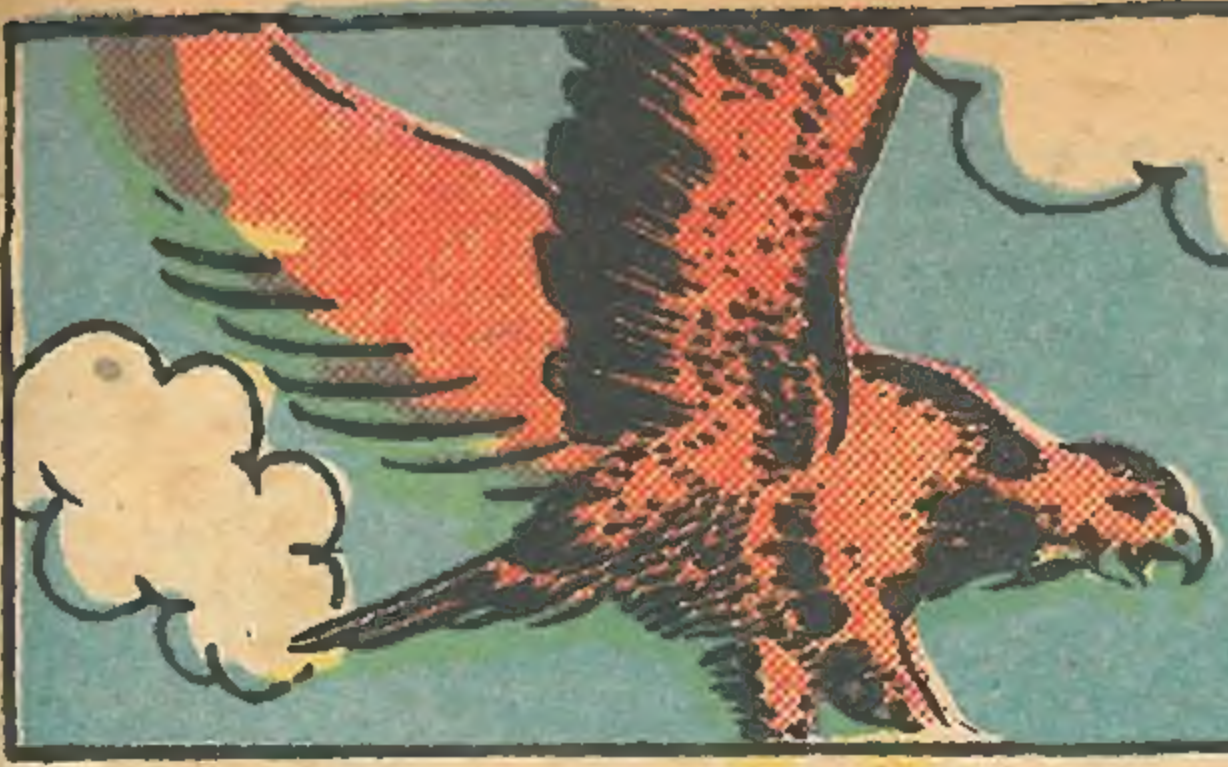

NARDA ANCAK SİLÂHİNİ KAPID KAZIYOR VA. KİT BULDU.

BİR ARA "CESUR, OLDUĞU AKLINA GELDİ. BİRDENBİRE DÖNDÜRDÜ. NAMLIYI DİKTİ.. FAKAT O NE? HAYRET. NE OLMUŞTU BU LEOPARA?..

GÖK SÜVARI

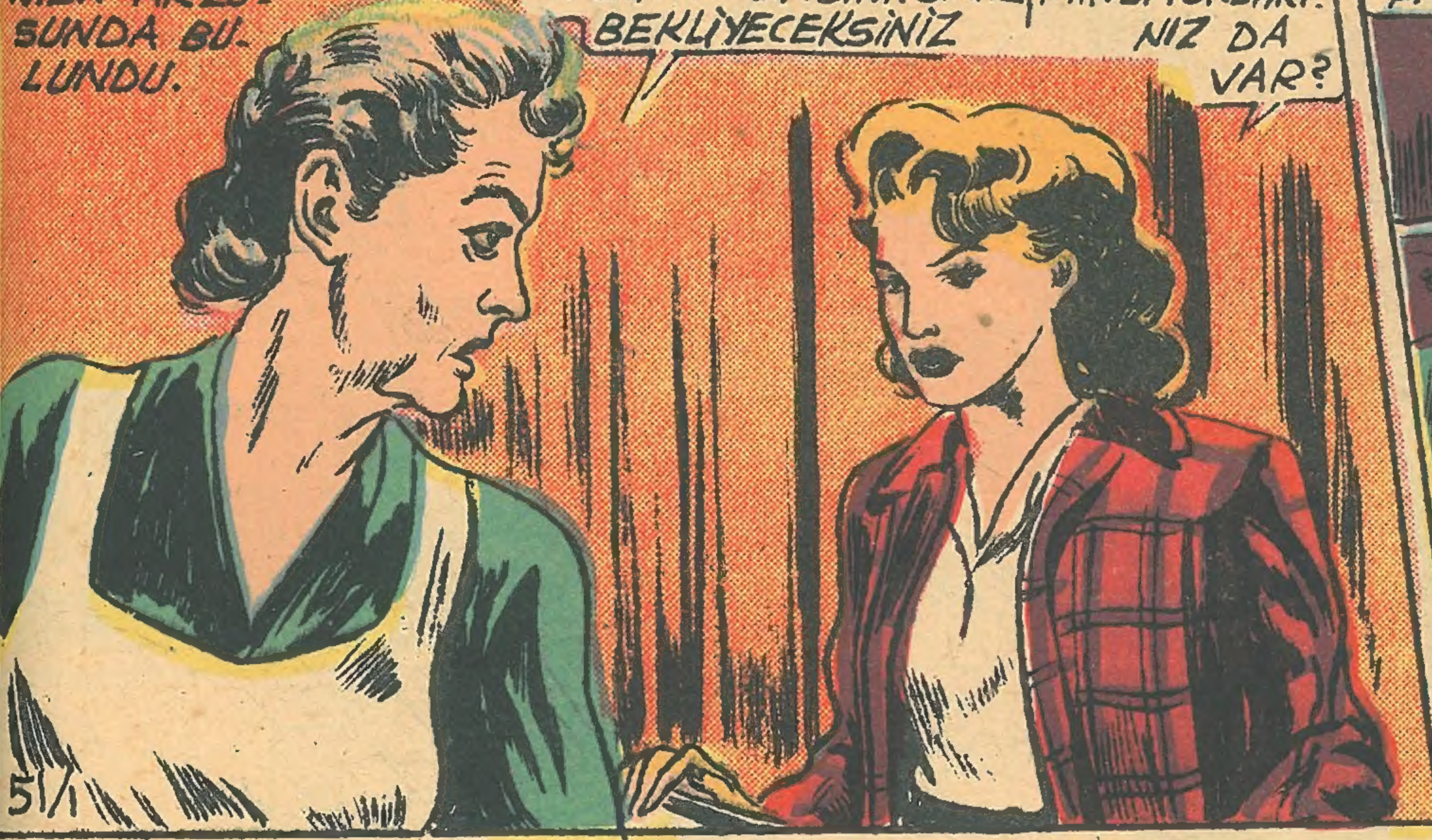

MARGRİT
BİR GAY İÇ-
MEK ARZU-
SUNDA BU-
LUNDU.

TABİİ MATMAZEL!.. YAL-
NIZ ÇAYDANLIĞIMI İKİ
KADINA VERDİM. BİRAZ
BEKLİYECEKSİNİZ

OLUR.. DEMEK
SİZİN KADIN
PANSİYONLARI
NİZ DA
VAR?

BİR ANA KIZ.. ANLADINIZ MI? ÖNCELERİ SAĞ-
LAM AYAKKABI SANDIMDI. SONRA MESELEYİ
ÇAKTIM. NE MAL OLDUKLARI MEYDANA ÇIKTI

ORTADA BİR ÇOCUK VAR.. BA-
BASİ BELİRSİZ. BU YAVRUCAGIN
AKİBETİ DE SONRADAN GELEN
KÖR ÇOCUĞUNKİNE BENZİYE
ÇEK..

NASIL? BABASIZ MI
DEDİNİZ?

TABİİ.. BABASI MEÇHUL.. BUNU
BANA KİLİŞENİN KAYYUMU VAF-
TİZ GÜNÜ SÖYLEDİ.

A... İŞTE BU
İMİKANSIZ..

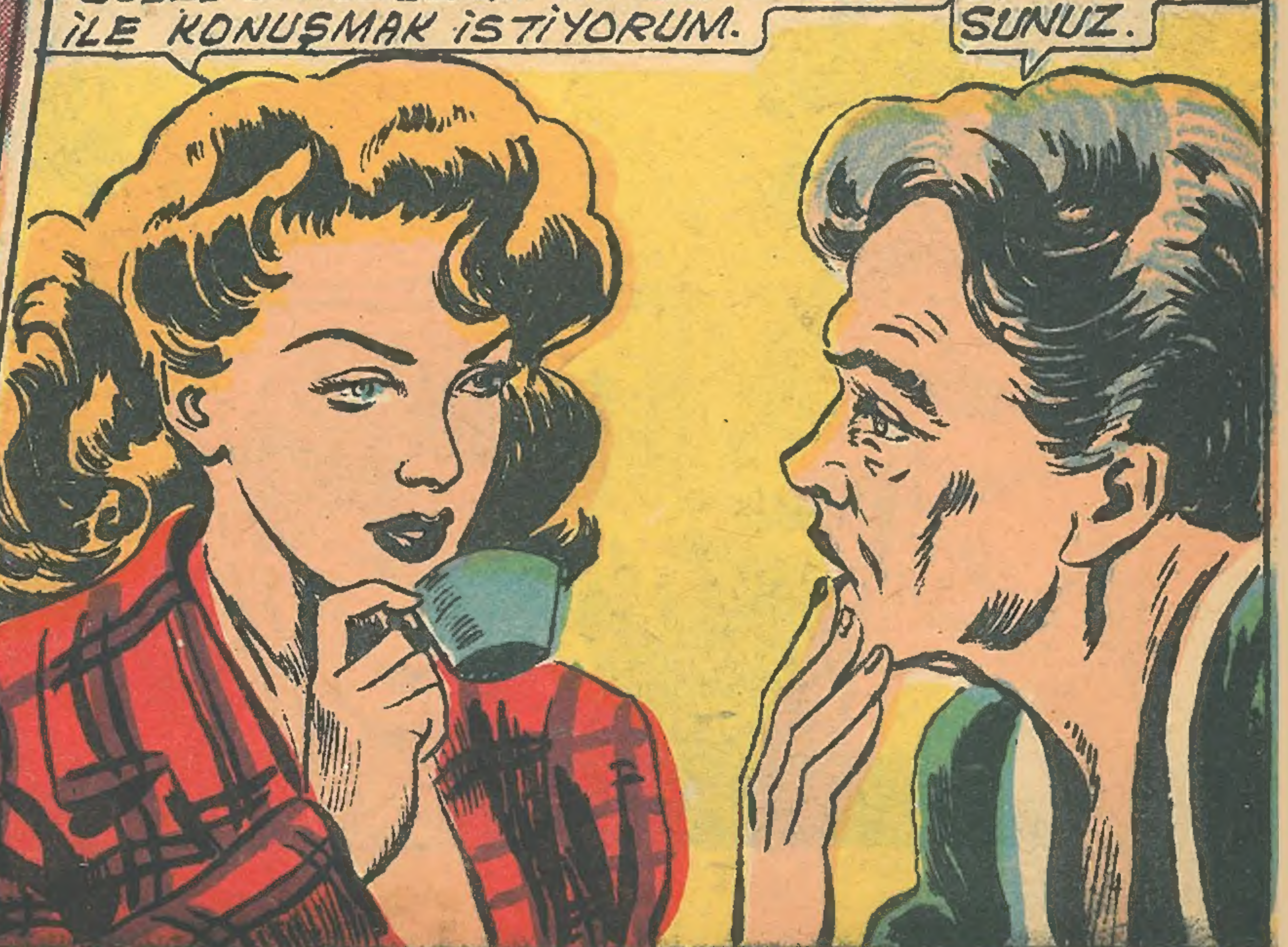

ÖYLE.. ÖYLE.. BABASI MEÇHUL.. AMA
NEME GEREK.. HANI LÂKİRDİ OLSUN
DİYE SÖYLEDİM

TUHAİ ŞEY DOĞRU
SU

ŞİMDİ PANSİYONUNUZDA OTURAN
GÜZEL BİR BEBEGİN ANNESİ ORDRA
İLE KONUŞMAK İSTİYORUM.

DEM EK SİZ
ONU TANIYOR
SUNUZ.

DEMEK SİZ ONUN BİR ARKADAŞISINIZ... VALLAHİ BİLEMEDİM. KUSURUMU AFFEDİN.. SÖYLEDİKLERİM HEP DEDİKODU.. BURASI KÜÇÜK YER... İŞ GÜÇ DEDİKODU....

ZİYANİ YOK.. SÖYLEDİKLERİN HOSUMA GİTTİ.. ODA Sİ NEREDE?

AZ SONRA MARGRİT ORDORANIN KAPISINI VURDU. SİZ HA? GÜNAYDIN.. BENİ GÖRDÜĞÜNÜZE MEMNUN OLMADINIZ GALİBA.

BAYAN AZ TIRİD ZİYARETÇİYİ GÖRÜNCE SARARDI. ORDORA ANNESİNE KAĞ GÖZ İŞARETİ YAPTI. İHTİYAR KADIN BEBESİ VE MAKSİMİL-YAND'NU ALDI GEKİLDİ.

ZİYARETİMİN SEBEBİNİ MERAK EDİYORSUNUZ.. GAYET BASİT. UBALDOYA BİR MEKTUP YAZMIŞSINIZ. CEVABINI BEN GE-TİRDİM.

ÇOK NAZIKSİNİZ. FAKAT BİR POSTA MÜVEZZİİNİ TERCİH EDERDİM.

MARGRİT UMURSAMADI. ADRESİNİZİ, UBALDO BULMAYTA HİÇ GÜÇLÜK GEKMEDİ..

ORDORA: KENDİ NEYE GELMEDİ ÖYLEYSE?.. DİYE DÜŞÜNDÜ.

NEYMİŞ CEVAP ÖĞRENELİM BAKALIM..

UBALDO RAHATSIZ EDİLMİYECEĞİNDEN EMİN OLMAK İSTİYOR. İKİNİZ ARASINDA ARTIK HERŞEY BİTMİŞTİR. TABİİ SİZE BAZI İMTİYAZLAR VERMEĞE DE HAZIR. O MAKUL İNSANDIR.

"İMTİYAZ" KELİMESİY. LE NEYİ KASTEDİYOR. SUNUZ?

İSTERSENİZ SİZE PARA VERMEĞE ANADE OLDUĞUNU.

PARA! BANA PARA TEKLİF EDİYOR HA? BENİ NE ZANNEDİYOR. AH NE İĞRENC ŞEY..

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 32

Cevap yerine kapıya ateş ettim. Doktor korkudan haykırdı ve gitti. O gün de böyle geçti. Öteki heriflerden eser yoktu. Karım iyice acıkmıştı. Beni zehirlemek için tertibat almış olmaları ihtimali yoktu. Ekmekler ve peynirle pastırma daha önceden dolaba konmuştu. Bunlar belki de orada bekliyen iki adamın yiyeceği olacaktı. İlk önce ekmekten bir parça aldım. Neticeyi sabırsızlıkla bekledim. Sonra bir parça daha yedim. Yiyeceklerin zehirli olmadıklarını anlamak bana garip bir sevinç verdi. Bir hafta olsun açlığa dayanabilirdim.

İkinci gün, akşama doğru doktor yine geldi ve bana yiyecek getirdiğini söyleyerek kapıdan içeriye uzattı ve gitti. Yiyecekleri aldım. Bunlar bir tavuk sövüşü ile bir miktar çikolata ve francaladan ibaretti.

Fakat bir saat sonra, kapının arkasındaki soluklardan doktorun beni gözetlediğini anladım. Sandalyenin üzerinde uyur gibi duruyordum. Kapıyı bin ihtiyatla açarak içeriye girdi. O zaman alaylı bir kahkaha koparttı. Selim kendisini dışarıya atarak dar kaçı. Kapıyı hızla kapatmıştı.

Ertesi gün saatlerce yalnız kaldım. Fakat daha sonra, hava kararken kapıda bir gürültü oldu. Kapının altından doğru bir ıslaklık içeriye girdi. Keskin bir klorform kokusu odayı kapladı. O zaman deli gibi olarak koşup, helânın kapısını açtım. Oraya kapandım. Küçük pencereden tertemiz hava giriyordu.

Doktorun sesi mütemadiyen duyuluyordu:

— Eyyy, Emel Hanım. Şimdi yavaş yavaş operasyona hazır ol. Şimdi bütün vücudun uyuşacak, gözlerin kararacak, birtakım yıldızların karanlıklar içinde sana göz kırptıklarını göreceksin. Sonra tıpkı kurbanlık bir koyun gibi kendini bana, benim zevkime teslim edeceksin. Seni öyle hırpalıyacağım ki kendi kendini tanımayacaksın. Beni işitiyor musun? Neye cevap vermedin? Yoksa şimdiden hazır mısın?

Ses çıkartmıyordum. Her taraf tamamiyle karanlıktı. Gece başlamıştı. Dağ başında bu vicdansız adamla yalnızdım. Aklına gelen her türlü şenaati yapmaktan çekinmiyen bu adama karşı kendimi müdafaayı düşünüyordum.

Doktor yine söyleliyordu:

— Yaşasın tıp. O en azgın sevgilileri bile yola getirir. Verdiğim yiyeceği yemezsin amma havasız yaşıyamazsın. Klorformu bal gibi yuttun. Şimdi bir saat kadar kendini toparlıyamazsın. O zamana kadar ben seni o güzel bacaklarından tutup dışarıya çekerim. Artık birkaç damla da dışarıda koklatırsam kusura bakma. Ben senin gibi paralı sevgili görmedim. Son zamanda elime geçen paraların hızır gibi yetisti. Haydi bakalım sevgili Emelim. Uykü vakti geliyor. Fakat uyküden önce de yeni evlilerin yaptıkları gibi uzun bir sevisme olacak.

Enin bunları nefretle dinliyordum. O devam ediyordu:

— Fakat sabaha da doyum olamayacak. Acıkacak, fakat sınıksız bağlı bir halde aklın başına gelince

kimbilir nasıl kıvranacak, bana ne büyük bir nefretle bakacaksın. Senin bu bakışın, o sıradaki halin benim keyfime bin daha katacak. Geliyorum sevgili karıcığım.

Kapının açıldığını duydum. Doktor söylendi.

— Öf, amma da keskin kokuyor be, Biraz havalandırmalı odayı. Kapı açık dursun. Ne tarafa serilip kaldı kimbilir.

Elinde elektrik lâmbası vardı. Dışarıdan içeriye tutarak lâmbayı yerde gördü, girip onu aldı ve çıktı. Dışarıda lâmbayı yaktı. Binada başka aydınlatacak vasıta yoktu. Fakat yine içerisini hakkiyle göremiyordu.

Odadaki koku azalmıştı. Uzakta uzağa çakal ulumaları duyuyordum. Helânın kapısını açmıştım. Doktor yine göründü. Dolabın kenarına siper almıştım. Biraz ilerimde, kolumda taşıdığım pardesüm sandalyenin üstünde duruyordu. Doktor odaya pek acele girdi ve bu perdesüye doğru koştu. O zaman, önümde duran bu vicdansız herifin kafasına elimde hazır tuttuğum testiyle indirdim.

Doktor Selim gık bile demedi. Testi kafasında paralanmış ve yüz üstü yere serilmişti. Kendimden geçtiğim için testi kırıklariyle, tek-melerle ona vurdum, vurdum. Belki bir saat onu dövdüm. Hırsmıdan ağlıyor, tirtiyordum.

Yere yayılmış beyliğin üstünde bir adam yatıyordu.

Ezik bir hayvan gibi, kan içinde yerde yatıyordu. Ceplerini karıştırdım. Kendi paralarımın dokuz bin lirayı cüzdanında buldum. Elmaslarım da yeğinin cebinden çıktı. Bu iş böylece bitmişti. Gözlerim yaş içinde mırıldandım:

— Emel, kızım, Allahına bin şükret. Seni buraya kadar koruyan Allah bundan sonra da sana yardımcı olacaktır.

— 26 —

Üç günümü geçirdiğim odadan çıktım. Loş avluda kimseler yoktu. Sokak kapısına giderek açtım. Dışarıda korkunç bir karanlık vardı. Öyle bir karanlık ki insan gözlerinin kör olduğunu zannedebilir. Bu karanlığın içinden doğru birtakım ulumalar da geliyordu. Ne yol bilirim, ne de iz. Gündüz, etrafı görebileceğim için bir dereceye kadar gideceğim tarafı tayin etmek mümkündü. Fakat böyle, gece karanlığında bir âma gibi yola çıkmak kurda, kuşa yem olmak de-

mektir.

Binada doktordan başka kimsenin bulunmadığını zannettiğim için sabahı beklemeye karar verdim. Sabahleyin ortalık ağarır şarmaz yola çıkacaktım. Bu kararla oturacak bir yer aradım. Lâmba sofanın ortasında yanıyordu. Lâmbayı alarak merdivenleri çıkmağa başladım. Yukarıda tahtaları kirli bir sofiaya beş altı odanın kapısı açıliyordu.

Bir elimde tabanca, birisinde lâmba, ne de olsa bu dağ başındaki harap, taş binada bulunmaktan korkarak kapılardan birisini açtım.

ğini açıktan açığa duydum. Birkaç dakika tereddütler içinde bekledim. Sonra kapıyı ayağımla iterek açtım. İçeriye girdim. Manzara pek feci idi.

Yüzünü derhal tanıdığım fakat rengi sapsarı olmuş bulunan haydutlardan birisi, yere serilmiş bir beylik üstünde sırt üstü yatıyordu. Çıplak bulunan bir ayağında bir yara vardı. Kurşun yarası olmalıydı. Çünkü benim vurduğum adamdı.

Işık gözlerini kamaştırdı. Zaten pek zayıftı. Morarmış ve şişmiş olan ayağının verdiği acı onu pek bitirmişti. Benim eli tabancalı, girdiğimi görünce sabit bir bakışla seyretmeğe koyuldu. Dalgın, garip bir bakış.

Yatağın yanında, bir gaz sandığının üstünde bir enjeksiyonla birkaç iğne ve kırılmış tüpler vardı. Bunlara sokuldum. Ampullerden birisini muayene ettim. Bu morfindi.

Yaralı gözleriyle benim hareketlerimi takip ediyordu. Bir aralık dudakları kıpırdadı:

— Su, dedi

Su istiyordu. Etrafıma bakındım. Suya benzer bir şey yok. Doktorun odasına geçtim. Orada küçük bir testi ve bir bardak vardı. Bir bardak su doldurdum ve götürüp adama uzattım. Suyu gördü. Gözlerinin içi parladı, fakat bedeninde takat yoktu. Onun su içmesine yardım için tabancayı yanıma bıraktım. Bu hareketi bir rol olarak yapıp bana sarılması mümkündü. O zaman bu iri yarı erkeğin kollarından, kolay kolay kurtulamazdım. Fakat benim aklıma gelen bu ihtimal tahakkuk etmedi. Yaralı suyu içti ve dudaklarından kelimeler döküldü:

— Doktor nerede?

— Aşağıda, dedim.

— Seni yakaladı mı? dedi.

— Ben onu yakaladım, dedim.

Elini kaldırdı. Yine yanına bıraktı. Başı bir tarafına doğru kayd. Uyumağa başladı. Uyurken de durmadan inliyordu. Ortalık ağarınca kadar etrafı dinlemekle, hemen hemen ayakta vakit gecirdim. Ortalık ağarırken aşağıda bir gürültü oldu. Birisi merdivenleri çıkıyordu. Bu doktordan başkası olamazdı. Yaralının odasında, her seve hazır bir halde duruyordum. Doktor çok büyük zahmetlerle, inliverek, homurdanarak çıkmış ve orada hemen hemen pek az kalmıştı. Ne aradığını, ne aldığını bilmiyorum. Tekrar indi. Binanın kapısının kapandığını duydum. Pencereden baktım, ağaçların arasından geçerek topallıyarak, sallanarak gidivordu.

Onu kolay kolay dönmeyeceğini bildiğim için hastanın yanına gittim. Uvanıktı. Beni görünce gülümsedi. Bu gülümseviye bir utanma, bir çekinme vardı. Ona karşı hiçbir kin ve hiddet sezdirmeden sordum:

— Doktor senin ayağına pansuman yapmadı mı?

— Hayır, dedi.

— İyi amma ayağının hali pek berbat. Sen hemen bir hastahaneye yatmalısın.

— Olmaz. Ben ortaya çıkamam.

— Suçlu musun?

— Evet.

(Arkası 14. sayfada)

ONA NE SO-
RAYIM
KOCAM?

ONUN, ATMACA
REİSİN NE OL-
DUĞUNU HER-
KESTEN İYİ
BİLDİĞİNİ SANI-
YORUM

58

EVLÂDİM BANA BAK.. BEN
SANA HİÇ FENALIK EDECEK DE-
ĞİLİM. ATMACA REİSİ GÖR.
DÜN MÜ? BANA DOĞRUYU
SÖYLE..

NASIL :.. SANA FENALIK ETME
DİYE BİLİYORSUN ?
SEN BİR YILANSIN..
BİR CANAVARSIN..

ADALAR KRALİÇESİ

SEN BİZİ YAL-
NIZ BIRAK
SEVGİLİM..

HAYIR GONTRANO..
BİR AN YALNIZ
KALAYIM.. ONU
SÖYLETECEĞİ-
ME EMİNİM..

BU DELİY BEN KORKMAM..
LE BAŞ MAMAFİH SEN HAN-
MI? ÇERİNİ BANA BI-
RAK.. SANA SES
LENİRİM..

ATMACA REİSİN NE OLDUĞUNU ÇOK
MERAK EDİYORUM. ONUN İÇİN BİR
AN YALNIZ BIRAKIYORUM..
HEPSİNİ ÖĞRENECEKSİN..

ROZİTA JOFREYLE YALNIZ KALDI.
SEVGİLİM.. KEN-
DİNİ MEYDANA
ÇIKARMAYA NE-
YE KORKTUN?

HAIN.. YILAN..
RUHUNU NE-
REYE GÖM-
DÜN...

BİZİ DİNLEYEN
KİMSE YOK
JOFRE.. BIRAK
ARTIK ŞU NU-
MARAYI..

KURTLARIN
ATMACA REİ-
SİN VÜCUDUN.
DA DA YAŞA-
DIĞINI GÖRMÜ-
YOR MUSUN?

ROZİTA KAÇTI VE İMDAT İSTEDİ
O DEMİR ÇİZMELİ BİR HAYA-
LET HALİNE GİRDİ.
MAHMUZLARININ ŞAKIR. İMDAT
TISINI DUYMUYOR MUSUN? İMDAT!
GELİYOR.. SENİ YAKA-
LIYACAK... BÖÖÖ!!

GONTRANO KRALİÇAYI KOLLARINA ALDI
DELİRMİŞ.. DELİ BU ADAM..

MAHSUS YAPTIĞINI
MI SANIYORSUN ?
ÖNCE BEN DE ŞÜPHE ETTİM.
FAKAT GÖZÜNE BAKINCA ANLADIM.
AĞZINDAN BİR ŞEY ALABİLDİN
MI BARI?

EYET.. ATMACA REİ-
SİN ÖLDÜĞÜNÜ GÖR-
MÜŞ VE DELİRMİŞ..

ARKASI VAR

Titizlik

Yazan: M. YAMAN

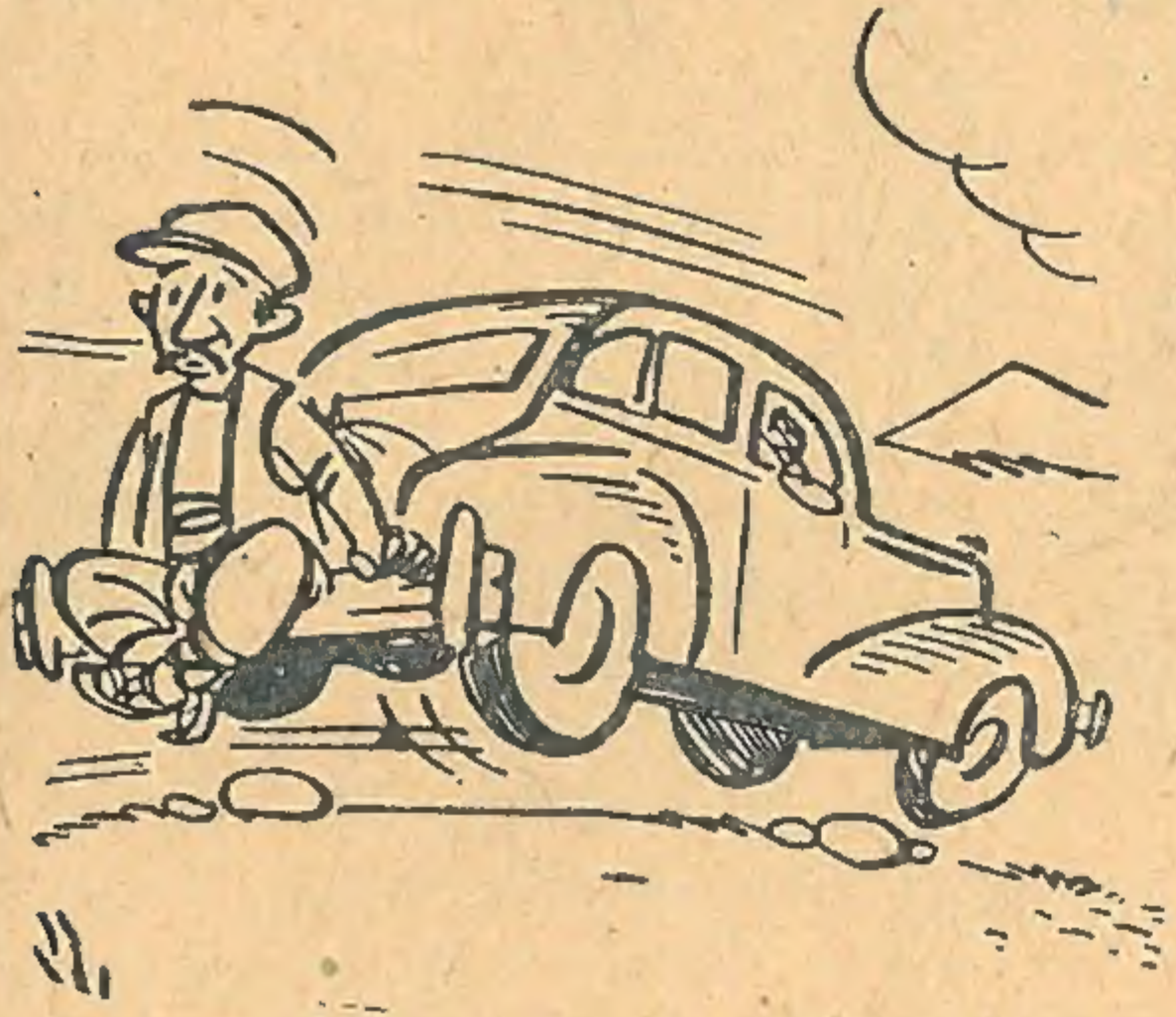
kisi de genç ve ateş gibi insanlardı. Hem yüksek mühendis mektebinden çıkmış, hem de Avrupada tahsillerini arttırmışlardı. Şimdi Anadolu bir sermayedarın kurduğu şirketin mühendisiydiler. Paraları bol, altlarında lüks otomobil açılacak yolun geçeceği yerleri görmek istiyorlardı.

Sabahleyin yola çıkarken kendilerine kılavuz olarak verilen bir köylü hatırlatmıştı :

— Siz şehir uşağı köylük yerlerde gannınıza göre azık bulamazsınız. Ekmanızı neyinizi alsanız eyi edersiniz.

Zaten ellerinde harita varken yanlarında böyle mundar bir herifin katılmasına sinirlenen iki modern genç köylüye fena fena baktılar.

Şehir civarı fena değildi. Edip çok güzel otomobil kullanıyordu. Fakat ilerledikçe şosa yamrı yumru bir hal almıştı. Otomobil hassas yaylarına rağmen pek fena sallanıyordu. Yarım saat sonra bir kasabaya vardılar. Kılavuzu otomobilin arkasına oturtmuşlar, kendileri de yanına şoför yerinde oturuyorlardı. Herifi yanlarına alsalar çarık kokusundan burunlarının direği kırılıyordu. Hele azgın amerikanlardan bir torbası vardı. İçinde kirli çamaşırları duruyor sanılırdı.

Kasabaya varınca herif yine söyledi :

— Ağalar, işinize garişmah kimi olmasın emme bağa galısa...

Edip hemen kesti :

— Sen bize akıl öğretme.

Recep adındaki kılavuz utandı :

— Gusura galman ağalar, haniya biz burlâda çohluk azık bulunmacanı biliyok ta ondan ötürü deyividim.

Recai kaşlarını çatı :

— Şehirdeyken bize bey diyordu, dağa çıkınca ağa olduk, biraz sonra cançiger hemşeri kesileceğiz, dedi.

— Ne de olsa kasabadır burası. Bir lokantadan yiyecek alalım. Termoslari da soğuk bira ile dolduralım.

Otomobille kasabanın sokaklarını dolaştılar. Topu topu bir ahçı dükkânı vardı. Onda da bir gün evvelenden pişmiş kuru fasulye ile bulgur pilâvından başka yiyecek yoktu. Aşçı :

— Bekleyiniz, size bir tavuk haşlıyayım, biraz da yumurta yaptırayım. yanınıza tuz biber de alırsınız, iş olup biter, dedi.

İkisi de yüzlerini buruşturdular. Bu sıcakta hazırlop yumurta da yenilir mi? Hele tavuk haşlaması tuhaf tuhaf kokar. İlerideki kasabada iyisini bulmak mümkündü. Haritada kaza merkezi olarak gösterilen bu kasabada istediklerini bulacaklardı. Hem de orası demiryoluna yakındı.

Yeniden yola çıkıldı. Toprak yolu takibediyorlardı. Sıcak gittikçe artıyordu. Kılavuz bir aralık horlamasını keserek doğruldu :

— Ağam, ağam, nire gidiyon. İrmağın köprüsü iki hafta önce uçup gitti. Sol yana vur. Alnına gelen sarı dağın eteğinde ağır dolan, tekrar ırmağın gıyısına varanda Türkmenler köprüsünden aşarsın.

— Seni bizim başımıza belâ diye mi

verdiler be uğursuz herif! Çeneni tutup otursana.

Recep sustu. Otomobil daha fazla hızlandı. On dakika sonra kıyıya inmişlerdi. Fakat Recebin dediği gibi ırmağın üstündeki köprüünün ne başı kalmıştı ne de ortası. İki arkadaş birbirlerine baktılar. Yere inip etrafı gözden geçirdiler. Irmak epeyce derindi. Su gürül diyerek akıyordu.

Recep onların durmalarından fayda-

lanarak ırmakta ayaklarını yıkadı. Sonra suya kapanarak kana kana içti. Mühendisler :

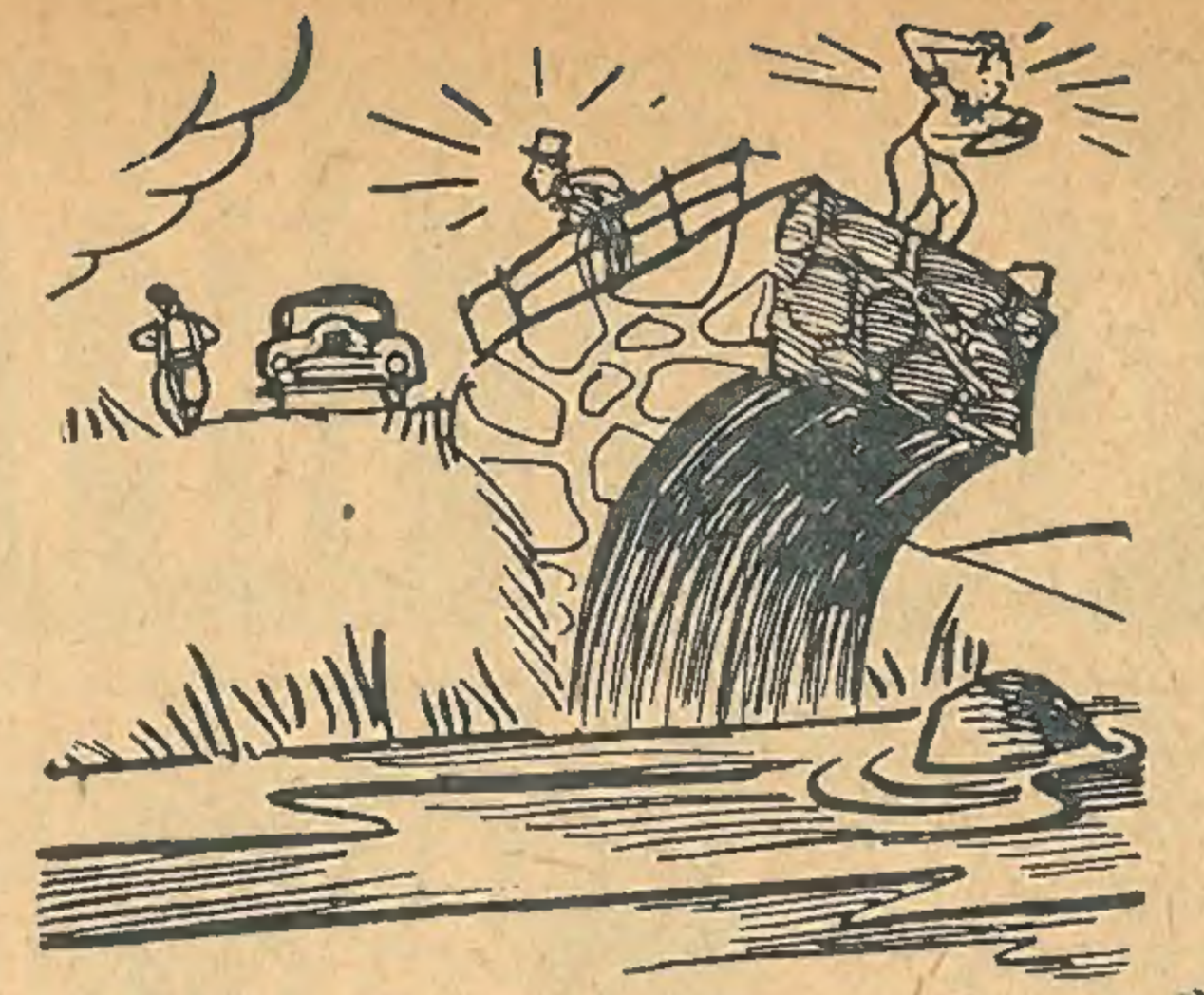
— Mundar, diye söylendiler. Ne mundar herif..

Herif küçük testisini de doldurdu. Otomobile girdi. Biraz sonra yeniden yola çıkmış, tabii gerisin geriye dönmüştü. Edip yavaşa arkasına sordu :

— Ne dediydi. Sol yana vur, alnına gelen sarı dağın eteğinden ağır dolan, sonra?

— Oradan Türkmenler köprüsüne varacaktı.

Okadar yolu geriye teptiler. Fakat sarı dağın eteğini dolanmak bir türlü bitmiyordu. Öğle vakti geçti. Susuzluk eazlarına yetti. Açlıktan başları dönüyor, içlerinde pek fena bir yanma duyuyorlardı. Her taraf cehennem gibi sıcaktı. Nihayet yol kıyısında tek bir ağaç gördüler. Soluk almak için durdular.

Zaten motor pek ısınmıştı. Radyatördeki su kaynıyordu.

Onlar yere inince Recep de indi. Ağacın dibine çöktü. Azgın amerikan-dan torbayı açtı. Yere bir peşkir yaydı. Tozlanmış, kaskatı kesilmiş bir peynir ve sıcaktan kurumuş ekmek çıkarttı. U-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

18

BİR DAKİKA SONRA İHTİYARIN GÖZLERİ PARLADI. ARADIĞI KÖYÜ GÖRMÜŞTÜ.

TAM BU SİRADA KADIN VE ÇOCUK SESLERİ İŞİTTİ. KÖYÜŞMALAR KULAĞINA KADAR AÇIK OLARAK GELİYORDU.

ÇABUK OLALIM.. ŞİMDİ OTURDUGUMUZ BU KÖYÜN ADI NE KUZUM..

SAMANLI..

ÇABUK OLALIM ÇORBAYA YETİŞELİM. DAHA ÇOK UZAK MI?

BİR ÇEYREK ÇEKER. GEÇ KALDIK

KOŞMAMIZ LÂZIMDI.. AMA SENİN ÇOCUKLAR YORULDU. ÜÇÜNÜ BİRDEN KUCAGIMIZA ALAMAYIZ YA.. ÇORBA DA SOĞUDU.

SESLER UZAKLAŞTI. BİR MÜDDET SESSİZ KALDIKTAN SONRA BİRDENBİRE KALKTI.

ZAMANSIZ ÇAN ÇALİYOR. BU HAYRA ALÂMET DEĞİL. YABANCI GÖRDÜLER BU HERHAL DE BEN DEĞİLİM DİR

GELDİĞİMİ NE BİLECEKLER? BENİ GETİREN GEMİ BATTI. KİMSE KURTULMADI. ZATEN BERTELO VE VİYÜVİL DEN BAŞKA KİMSE ASIL ADIMI BİLMİYORDU. HAYRET EDERİM DOĞRUSU.

BAŞININ ÜSTÜNDE BİR HİŞİRTİ DUYDU. BAKTI. RÜZGÂRIN KOPARMAĞA ÇALIŞTIĞI BİR İLAN GÖRDÜ.

HEMEN KÂĞIDI DÜZELTTİ. OKUMAĞA BAŞLADI. 121

Fransa Cumhuriyeti

Biz, Marn halk temsilcileri, brütaya treni diye adı çıkan Marki Lautonaki yakalayış getireme ALTIN ALTIN vermediği taahhüt ve ilân edeviz.

İHTİYAR ŞAPKASINI ÖNÜNE EĞDİ. PELERİNİNE SARILDI. AKŞAMIN ALACA KARANLIĞINDA BURADA KALMA TEHLİKELİYDİ. ARKASI VAR.

FIRTINA KAPTAN 13

KALYONLAR MERİ.
DADAN HA-
REKETE
GEÇMİŞTİR.
İYİ BIRAV
OLACAK.

DOĞUYA DOĞRU İLERLİYEN
BİR GEMİ GÖRÜNDÜ KAPTAN.

BUNLAR İSPANYOL GE-
MİLERİ DEĞİL... FIRTINA
KAPTAN.. NASIL
KURTUL-
MUŞ

BU SIRADA "KARTAL" DA FRAN-
SIZ GEMİLERİNİ TANIMIŞLARDI.
FAKAT HAIN PABLO FIRTINA KAP-
TANA BİR OYUN OYNAMAYI DÜŞÜ-
NÜYOR DU

FIRTINA NEYE UĞRA-
DIĞINI BİLEMEYECEK.
FREMÖZDEN DE İYİ BAH-
ŞIŞ KOPARIRIM.

AMAN KİMSE GÖRMESİN.. OYNA-
DIĞIM OYUNU FAR-
KETTİĞİ ZAMAN FIR-
TINA KAPTANIN HA-
LİNİ GÖRMELİ..

GÖK ŞÜKÜR TANIDIK
BİR GEMİYE RAST
GELDİK. BİRAZ CEP
HANE İSTERİM

FIRTINA
KAPTAN
BAŞINA
GELE-
CEKLER
DEN
HABER
SİZDİ.

BİRAZ SONRA İKİ KAYIK KARTALA
DOĞRU GELMEĞE BAŞLADI.

TEKRAR SİZİN
İLE KARŞILAŞ-
TIĞIMA ÇOK
MEMNUNUM

HOŞ GELDİN
SAFA GELDİN
SEFALAR
GETİR.
DİN

SANA YOLUNU
SAPITMADE-
DİM SÖZ
DİNLEME-
DİN..

NE DEMEK
İSTEDİĞİNİ.
Zİ ANLIYA-
MIYORUM

SİZİ KRAL NAMINA TEV-
KİF EDİYORUM. SUÇUNUZ
KORSANLIKTIR. BU FORSU
NUZDAN
BELLİ

DİREKTE KORSAN FORSU
DALGALANIYORDU

BU HERİFİ VE ADAMLARINI
TEVKİF EDİNİZ. ANBARDA
Kİ EŞYAYI MÜSADERE
EDİNİZ.

FREMÖZ BU SENİN YAPTIĞIN ALÇAK-
LIK. O FORSTAN HABERİM
YOK.. GÜNÜN BİRİNDE BUNUN
ACISINI ÇIKARACAĞIM.

ARKASI VAR

TITİZLİK

(13. sayfadan devam)

tancından yüzü kızarak :

— Buyurun ağalar, dedi. Yemek yi-
yek!

İki asri genç birbirlerine baktılar. İ-
kisi de kıpkırmızı kesilmişlerdi. Birbir-
lerinden cesaret almak ister gibi bakını-
yorlardı. Bakışları gittikçe yumuşuyor-
du.

İlk önce Edip :

— Canım Recep ağa, dedi. Senin yi-
yeceğin kendine göre.

Köylü gülümsedi :

— Yetmezse ileriki köyden alırız.
Ekmek kuru emme..

Arkadaşı sırttı :

— Yolculuk hali bu be Recep ağa..
Sen önce şu testiği ver de bir yudum a-
layım.

İkisi de köylünün karşısına çökmüş
gırtlakları paralana paralana çayır pey-
niri ile kuru ekmeği yutuyorlardı.

SIRAT KÖPRÜSÜ

(11. sayfadan devam)

— Arkadaşın nerede?

— İstanbula kaçacaktı. Belki
kaçmıştır.

— Doktor sana bir iki iğne ba-
tırıyor, can acısını duymuyordun
değil mi?

— Evet.

— Böylece burada uyusup kalı-
yordun, ağağın da kangren olup
kalacak, ölecektin.

Zaten canı acıyordu, benim bu
sözümü duyunca rengi bir kat daha
sarardı. Ayağını daha yakından
muayene ettim. Ayağı şiş ve mor-
du. Kurşun baldırına yakın bir
yere girmişti. Düşündüm, aklıma
rakı geldi. Aşağıya inerek onu al-
dım. Mendilimi de çıkarttım. Sonra
kendisinden istediğim bir kibritle
bavulumdaki nakış makasının ucu-
nu yaktım. Bu hazırlıklarına ka-
yıtsız bir halde bakıyordu.

Hazırlık bitince makasın ucu
ile yarasını karıştırmaya başladım.
Şiş etleri arasında kurşuna rasla-
dım. Kurşuna dokununca kıvrandı
boğuk bir sesle:

—Ayyy, anacığım, diye inledi.

Sesim titreyerek:

— Biraz dişini sık, dedim.

Söylemeğe hacet yoktu. Dişleri
gıcırıyor, elleriyle üstünde yattığı
beyliği âdeta paralıyordu.

Kurşunu çıkartmağa muvaffak
oldum. Arkasından oluk gibi bir
kan boşandı. Simsiyah bir kan.
Mendilin ucunu makasla yaranın
içine sokup içerisini âdeta kurula-
dım. Bu rakılı mendil onu kıvrım
kıvrım kıvrandırıyor. Nihayet
bavulumdaki nakış makasının ucu-
nu yaktım. Bu hazırlıklarına ka-
yıtsız bir halde bakıyordu.

Okadar acıdan sonra bayılır gibi
olmuştu. Bir müddet öyle kaldı.
Sonra uyudu. Artık pek hafif inli-
yordu. Rahatlamış gibiydi.

Doktorun melânet arkadaşı olan
ve belki de cinayetler işlemiş bu-
lunan bu haydudu yüzüstü bırakıp
gitmek bana biraz ağır gelecekti.
Burada her şey bitmiş, insanlık va-
zifesi başlamıştı. Şehre gitmek, o-
rada Doktora işi anlatarak bu ada-
mı ayağa kalkacak kadar tedavi
ettirmek kararını verdim. Fakat
doktorun odasına girdiğim zaman
tabancayı almış bulunduğunu gör-
düm.

İhtiyatsızlık etmiş, tabancayı
orada bırakmışım. Tabancayı al-
dığına göre niyeti mutlaka beni
vurmaktı. Ben yol, iz bilmeden şaş-
kın bir halde giderken hem param
için, hem de benden öç almak için
beni bir kuş gibi vurması pek
mümkündü.

Gidemezdin. Zaten bu hay-
dudu da bu halde bırakamazdın.
Onun yattığı odaya girdim. Uya-
nıktı. Bana dalgın gözlerle uzun
uzun baktıktan sonra zayıf bir
sesle bir şeyler söyledi.

(Sonu var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

CORC BİR AN DEHŞET İÇİNDE BUDURUR

Flora harp patlamış!

Allah acısın bize

İSTASYONDA..

İşte Denver'e hareket edecek ekspres bu! Hareketine daha üç dakika var. Bençikip bakayım buradami?

Nasıl istasyona mı geliyordun? Niçin?

Bayan ani olarak harekete karar verdiğinizi söyledim. Ben de alelacele bavulları hazırladım. Busıradan Bayan Kaprinskiye telefon etti..

FAKAT CORC TRENİN İÇİNİ BOS YERE ARAR.. Yok! Her tarafı aradım. acaba vaz mı geçti?

Emin misin? Sonra hayatımın sonuna kadar vicdan azabından kurtulamam!

TREN KALKINCA YAKADAR BEKLERLER. SONRA VIOLETİN HAREKET ETMEDİĞİNE KANI OLARAK BİR TAKSİYE ATLAYIP EVE GELİRLER BURADA U-SAK ANTONIO BİLDİKLERİNİ ANLATIR.

Baron Kaprinskiyemi?

Evet !..

Kaprinski!..

FLORANIN HAYRETİ CORCUN GÖZÜNDEN KAĞMAZ. SEBEBİNİ SORAR.

Corc seni utandırmak istemem...

Söyle Allah aşkına. Bilmediğin bir şey mi var yoksa?

BİNBİR ROMAN

Demek Violet Bana ihanet ediyordu ha! Hafif mesrep olduğunu biliyordum ama bu kadar ileri gideceğini zannetmiyordum.

Corc onun için ağladığını istemiyorum..

Onun için ağlamıyorum Flora! Yaralanan gururum için ağlıyorum. Bunun bir erkek için ne kıymetli olduğunu bilemessen!.

Artık Kaprinski ile kaçtığı muhakkak. Ama nereye.. Evvelâ Kaprinski'nin evine bir telefon edeyim.

CORC TELEFONDAN CEVAP ALAMAYINCA, EVİNE GİDER KAPICI BARONUN APARTMANI TERKEDİP MECHUL BİR SEMTE HAREKET ETTİĞİNİ SÖYLER. CORC EVE DÖNER.

Kendini gizleyip Bizden intikam alacak..

Sevgilim ne diye üzüluyorsun? Violet'in kendini öldürmediğine inandık.

Ondan ayrılmam için bulunması şart. Halbuki ortada o yok.

CORC VIOLETİN BULUNMASI İÇİN BİR POLİS HAFİYESİ TUTAR.

İnsallah artık bulunur. Burası artık senin evin. Antonyoyu otele gönderir eşyalarını aldirtiriz.

Hayır! Daha erken. Havada onun kokusu var.

Sen merak etme canım!

Buradaki resmi sanki canlı, adeta bura daymış gibi geliyor bana.. Hem sonra karın değişim daha..

